

CESTOU

(Z Prahy do Kostnice)

III. díl putování, z domova do Kostnice.

cestovní deník

Miloslav Musil

Obsah

Na úvod	3
Den první, nedělní (12.6. 2022, neděle)	6
Přes Brdy (13.6. 2022, pondělí).....	9
A další kopečky (14.6. 2022, úterý).....	11
Rozryto (15.6. 2022, středa)	14
Den bláznů (16.6. 2022, čtvrtek).....	17
Přes hranice (17.6. 2022, pátek)	20
Konec dobrý ... (18.6. 2022, sobota).....	24
Prostě neděle (19.6. 2022, neděle).....	27
U Dunaje (20.6. 2022, pondělí)	29
Dlouhý den (21.6. 2022, úterý)	32
Do semináře (22.6. 2022, středa)	35
Dvanáctý den (23.6. 2022, čtvrtek).....	38
Neměj nic za jisté (24.6. 2022, pátek).....	40
Na hostině (25.6. 2022, sobota).....	42
Kam v Ulmu? (26.6. 2022, neděle).....	46
Poutníkovo spočinutí (27.6. 2022, pondělí).....	49
Schützenfest (28.6. 2022, úterý).....	52
Změna plánu (29.6. 2022, středa).....	54
Přes Ravensburg a bolest (30.6. 2022, čtvrtek)	58
Ani ve snu (1.7. 2022, pátek)	60
Pokoj (2.7. 2022, sobota)	64
Pat a Mat (3.7. 2022, neděle)	67
Závěrem	69
Soupis cesty.....	70
Shrnutí celé pouti z Prahy do Santiaga de Compostela	71

Na úvod

Jestli chci dokončit svoje putování do Santiaga de Compostela z domova, tak mám nejvyšší čas. To mi začalo být jasné už když jsem loni na jaře kvůli bolestem z patní ostruhy musel přestat běhat i vic chodit. Později, když se to nelepšilo, v rámci návštěvy lékaře a preventivních vyšetření mi navíc našli počáteční stadium rakoviny prostaty. Takže opravdu nejvyšší čas, už jsem zjevně za poločasem rozpadu.

Přípravu jsem zahájil tím, co moc nestojí, tedy co nestojí moc úsilí, jen peníze. Koupil jsem snad už konečně dobrý 40l batoh, malou nafukovací karimatku jen pod záda a plachtu, co se z ní dají i s pomocí hůlek udělat různé přístřešky. Pořídil jsem si i pořádné nové boty (ty staré se už opravdu rozpadly), dvoulitrový srolovatelný vak na vodu a vyrobil jsem si podle návodu z plechovky od piva malý vaříč na tekutý líh. Sehnal jsem i českou variantu zázračné masti proti puchýřům (mají ji jen v Decathlonu), no prostě jsem se připravil podle předchozích zkušeností na předpokládané potíže a usoudil, že je čas dělat něco také sám se sebou.

O Vánocích jsem začal tím, že jsem vyrazil s dcerou a jejím přítelem na hory testovat novinku – sněžné brusle. Výsledek se bohužel dostavil v podobě ošklivé zlomeniny pažní kosti na pravé ruce. Nemohoucí, bolavý a obklopený spoustou cukroví, které už nikdo nejí, jsem přibral další kila navíc a z fyzické přípravy zůstaly jen usilovné pokusy co nejrychleji rozcvičit alespoň trochu ruku tak, abych mohl co nejdříve začít aspoň trochu běhat.

Koncem března jsem konečně začal s lehkým, ale pravidelným běháním a přestal večeřet (místo toho jsem „jen“ pomlsával a popíjel). To už jsem měl naplánovanou trasu, zvolený termín a prakticky už i kompletně sbalený batoh. Ke třem týdnům v červnu jsem si přidal časovou rezervu o dva volné dny 5.-6.7. , abych byl ještě v Kostnici na výročí Husova upálení.

Pravidelným běháním se mi opravdu podařilo snížit množství přebytečného sádla alespoň o naplánované minimální množství, ale batoh se mi pod 10 kg stlačit nepodařilo.

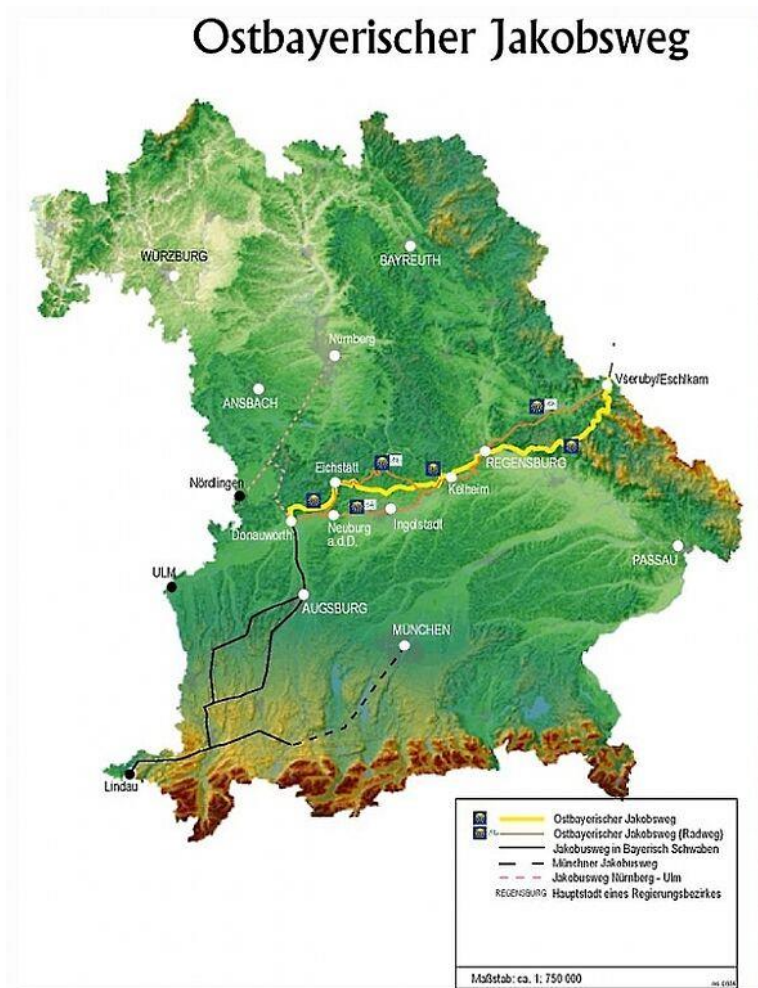
Vzhledem k dostatku času a předchozím zkušenostem jsem se rozhodl začít svoje putování zvolna a první etapu si rozdělit napůl. Také jsem si domluvil možnost dvou přespání u kamarádů hned druhý a třetí den.

Od cesty jsem si nesliboval nic mimořádného, cesty německou krajinou se od těch v Čechách lišit moc nebudou. Mým přáním bylo znovu se stát poutníkem, dokončit svou Cestu, být otevřený tomu co přijde a také Jeho požehnání, jehož pramenem se jako poutník chci vědomě stávat.

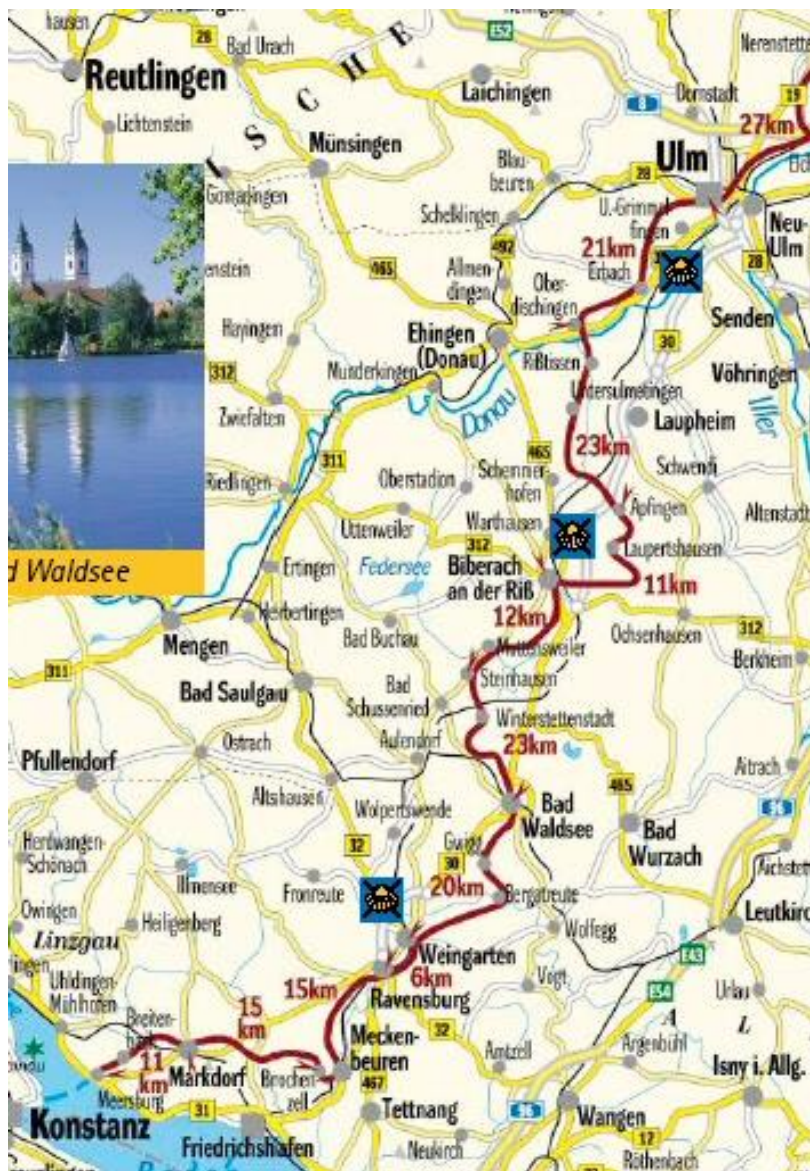
Termín se přiblížil a poutník byl s pokorou připraven.

Česká část cesty z Prahy na hraniční přechod Všeruby

Německá část od hranic do Donauwörth (tzv. Východobavorská)

Cesta z Ulmu do Kostnice

Celkový přehled poutnických cest v Německu s vyznačením té mojí.

Den první, nedělní (12.6. 2022, neděle)

Dnešek má být pohodový. Úsek od domu na Zbraslav mám na kole projetý už mockrát tam i zpět, jezdím jím občas do práce. Proto začínám až na Zbraslavi, je to stále ještě Praha a je tam kostel sv. Jakuba. Zjistil jsem, že tam je bohoslužba v neděli v jedenáct, a tak se mi to zdá vzhledem k předpokládanému přespání někde u Karlštejna a tedy jen dvacetikilometrové etapě jako ideální začátek. S Magdou se domlouvám, že mě na start pouti doprovodí a volím vlak s předstihem tak, abychom měli pohodlnou víc jak půlhodinovou rezervu.

Na Hlavní nádraží přijíždíme do příšerného zmatku, všechny vlaky mají velké zpoždění prý kvůli požáru někde na trati, a tak nakonec nasedáme ještě do předchozího vlaku a konečně v něm odjíždíme se zpožděním i vzhledem k tomu našemu původnímu odjezdu o dalších 40 minut. Je vedro, a tak přicházíme přes Zbraslav do kostela rychlou chůzí stejně pozdě, ale zato spocení.

Mše probíhá ve velmi milé atmosféře a tak se odhodlávám po závěrečném požehnání a „vyslání“ zajít do sakristie pro případné razítko do své, stále původní, poutnické knížky. Dostávám nejen razítko, ale i osobní požehnání na cestu a radu, abych byl na sebe opatrný. To ještě netuším, jak brzy si na ni vzpomenu.

Pak se už ale, po obědě na zahrádce místní hospůdky (líčka na pivo se šťouchaným bramborem), opravdu vydávám na cestu. Procházím známou cestou k Radotínu, už jsem tady jel na kole, ale ouha, most přes Berounku je v rekonstrukci a Svatojakubská cesta před ním končí uzávěrou. Koukám, že další most je až v Černošicích a úplně bych se odchýlil od své cesty.

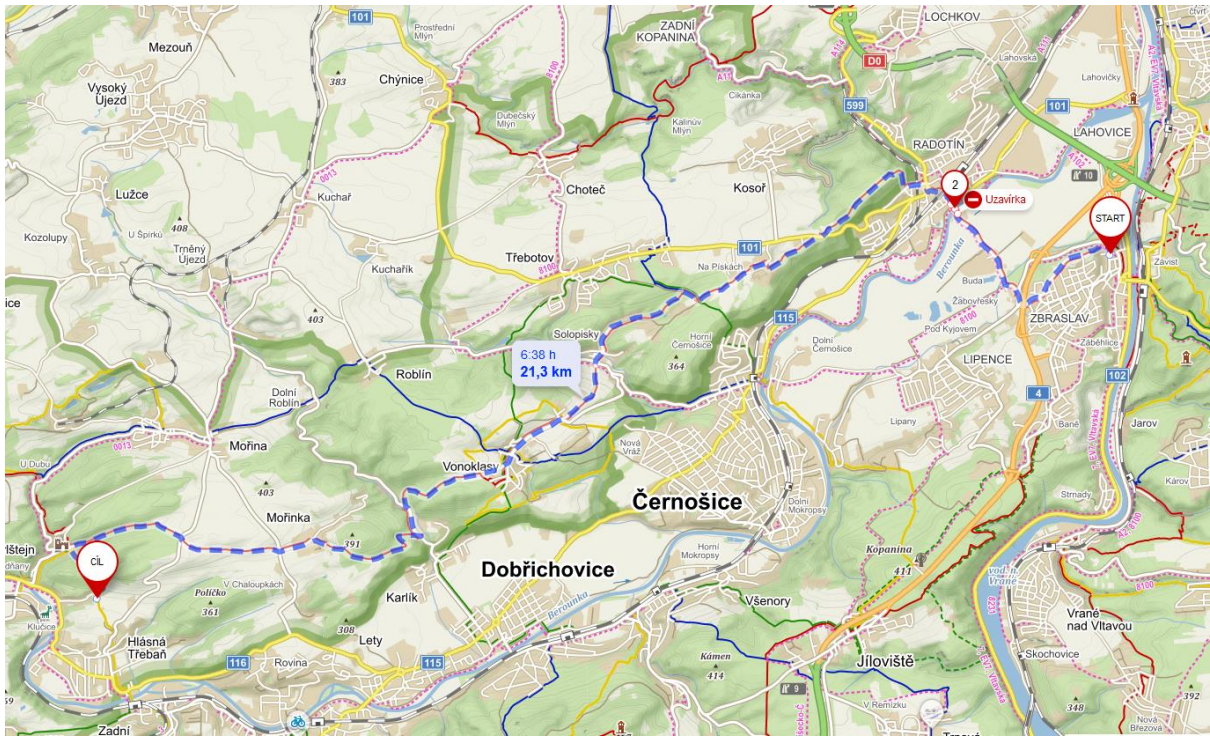
Prelézám ohrazení a sonduju situaci. Je neděle a na mostě se nepracuje. Betonový pilíř na mé straně je hotový a ocelový most také, jenže ještě nemá mostovku. Jsou na něm jen ocelová žebra s rozestupy tak na kratší krok. Most je do oblouku a nevidím, jak to vypadá na druhé straně. Vyhodnocuju si riziko pádu a pokuty a vzpomínám na radu toho kněze před necelou hodinou. A stejně jdu do toho.

Cesta to příjemná není, musím opatrně našlapovat a koukat pod nohy, takže pořád koukám mezi těmi žebry dolů na řeku. Na druhé straně naštěstí také není nepřekonatelná překážka ani policajt, tak mám první, ne, vlastně už druhou překážku na cestě za sebou. Pak ještě trochu bloudím v Radotíně, asi ještě plný adrenalinu míjím značku a musím se vracet, ale pak už přichází první stoupání a hezká cesta doubravou. Je opravdu vedro a tak se osvěžuju u studánky a pokračuju přes Vonoklasy a Mořinku směrem na Karlík. Krajina je to malebná, lesy, louky a na nich se popásají koně.

Na Karlštejně se rozdělují dvě Svatojakubské trasy, Všerubská a Železná a já pokračuju po té Všerubské. Jdu si do jedné z hospod pro vodu do lahve i do vaku, abych měl trochu i pro přenocování venku. Přemluví mě tam přítom na česnečku a já se na záchodě u umyvadla i trochu opláchnu od potu. Pak pokračuju ještě do strmého kopce po žluté na Hlásnou Třebaň, moc se po ní asi nechodí a to je pro mě kvůli přespávání u přístřešku jen dobře.

Z louky na kopci je hezký pohled na hrad, ale zmateně koukám do mobilu na mapu. Měl bych stát přímo u přístřešku, ale nic tu není. Po chvíli si v trávě všimnu jakýchsi základů, inu byla tady. Jdu dál a koukám, kde by tedy poutník hlavu složil. Po chvíli přicházím na moc hezké místo, je tu kaplička pod rozložitou lípou a lavička u ní. Je to jasné, spát budu tady. Za kapličkou je pod lípou dost místa, je teplo a nebe prakticky bez mráčku, tak se ukládám jen tak pod širák.

Ležím, užívám si tu pohodu a a vzpomínám na první večer také pod stromem před dvěma lety první noc ve Švýcarsku. Také bylo vedro a potom – беру do ruky mobil a kontroluju si předpověď. A je to tady, v noci má přejít fronta a lejt jako z konve. Vytahuju plachtu na přístřešek a dobrou hodinu s ní zápolím a vytvářím tu nejlepší variantu, která mě schová a vítr ji přítom neodfoukne. Nakonec pod ni stěhuji všechny věci a soukám se tam i sám. Trochu se ochladilo, ale déšť nepřichází, jen kolem třetí ráno zabubnuje na plachtu pár kapek. Ale připravený jsem byl.

Od Zbraslavi ke Karlštejnu

Pohled z louky nad Karlštejnem, z místa, kde měl být přístřešek.

Místo prvního odpočinku

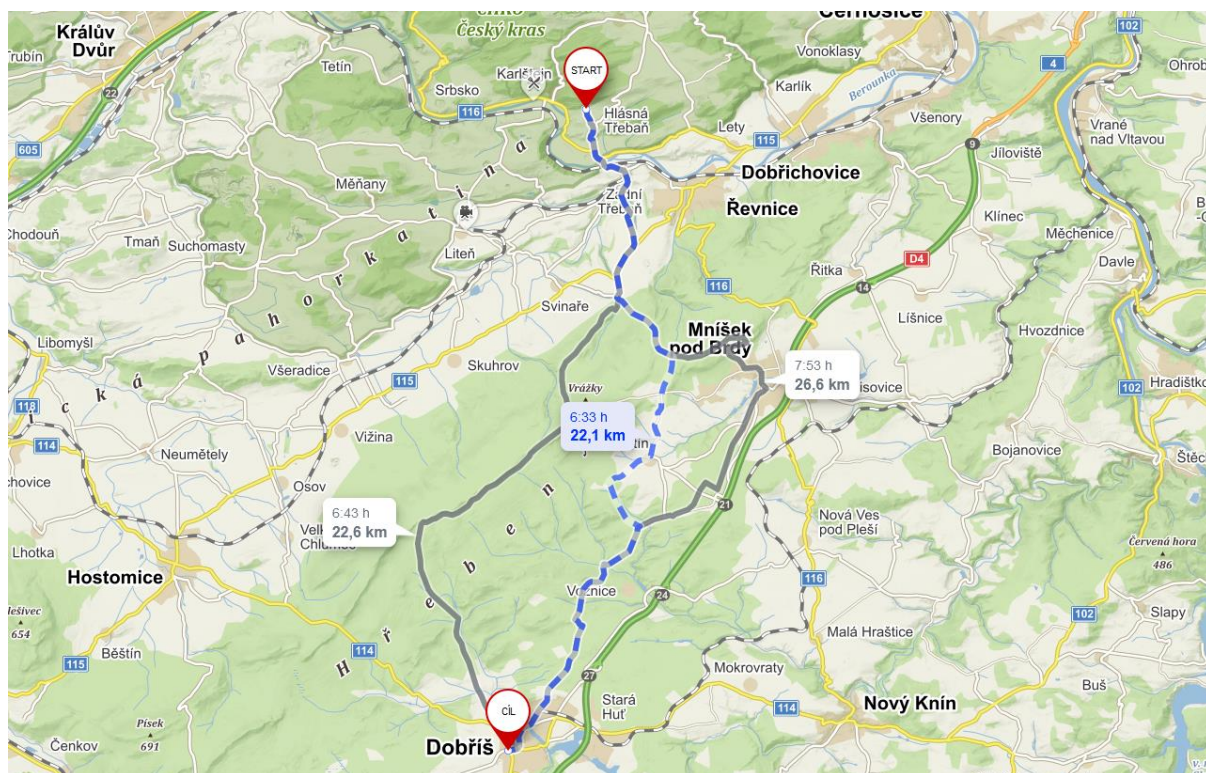
Přes Brdy (13.6. 2022, pondělí)

Ráno se probouzím trochu rozlámaný už v pět, kolem jde totiž pán s hodným, ale zvědavým psem. Snažím se ještě více méně marně usnout, mám před sebou dnes druhý krátký úsek a spoustu času. V šest ale lezu definitivně z přístřešku ven a vše v klidu a suchu balím. Ve vaku mám ještě dost vody i na ranní hygienu a na snídani. Kolem půl osmé беру batoh na záda a vydávám se na cestu směrem na Třebaň a pak postupně na hřebeny na Halouny a Kytín. Cesta je známě hezká, krásnou přírodou Brdských lesů. Na cestě přede mnou se prochází i krásně žlutě zbarvený mlok a nijak se nechystá k válce. Mám co dělat, abych ho stačil vyfotit než uteče.

Před polednem občas prší, zastavuju se v Kytíně na odpočívadle pod velkým slunečníkem. Sedí tam nějací domorodci, nabízejí mi buchtu a radí, že naproti mi Vietnamec v krámku uvaří i kafe.

Cesta z Kytína do Dobříše je opravdu pohodová a krásná, v Dobříši jsem už před druhou odpoledne, s kamarádem jsem domluvený až po páté, a tak zabíjím čas. Je pondělí, na zámku mají zavřeno, a tak obcházím dokola jen park a centrum města. Vypadá to zase na déšť, tak si v hospodě dávám frankfurtskou polévku, pivo a na čas. Za chvíli se opravdu rozprší a déšť se mění v úplný příval. Asi po půl hodině přestává pršet a já jdu do místní samoobsluhy dál zabít čas a koupit něco drobného na večer u kamaráda. Zrovna mi volá, že je doma dřív, jestli jsem nezmokl a kde že zrovna jsem, tak k němu jdu už rovnou.

Má hezký dům a v něm zrovna několik vnučat, má jich už víc než já. Dostávám hezký pokojík a celý zbytek odpoledne a večera prosedíme u vína a duchaplných rozhovorů. Potvrzuju si ještě s druhým kamarádem přespání na zítřek poblíž Rožmitálu pod Třemšínem a jdu spát do peřin.

Z Karlštejna do Dobříše

Prchající mlok

Papež v Dobříši (rybník)

A další kopečky (14.6. 2022, úterý)

Dnes mě čeká první plnokrevná etapa, tak ráno důkladně promazávám nohy tou svou zázračnou masťou. Z Dobříše volím cestu na Svatou Horu přes Pičín, ale jak se ukazuje, ani jedno z míst nesplňuje, co slibuje. Alespoň si to říkám při průchodu Pičínem, tuctovou a ničím nezajímavou vesnicí. A ta narážka na Svatou Horu není hloupý bonmot, ale je v něm má předchozí zkušenost. Svatou Horu mám v paměti jako svatokupecké místo, kam se jde z města po schodech takovým dlouhým šikmým průjezdem spoře osvětleným zanedbanými světly a páchnoucím močí. Kde pak návštěvníka přivítá jakási přeplácaná plechová (tedy stříbrná) nádhera a okolní stánky s vesměs bizarními předraženými devocionáliemi.

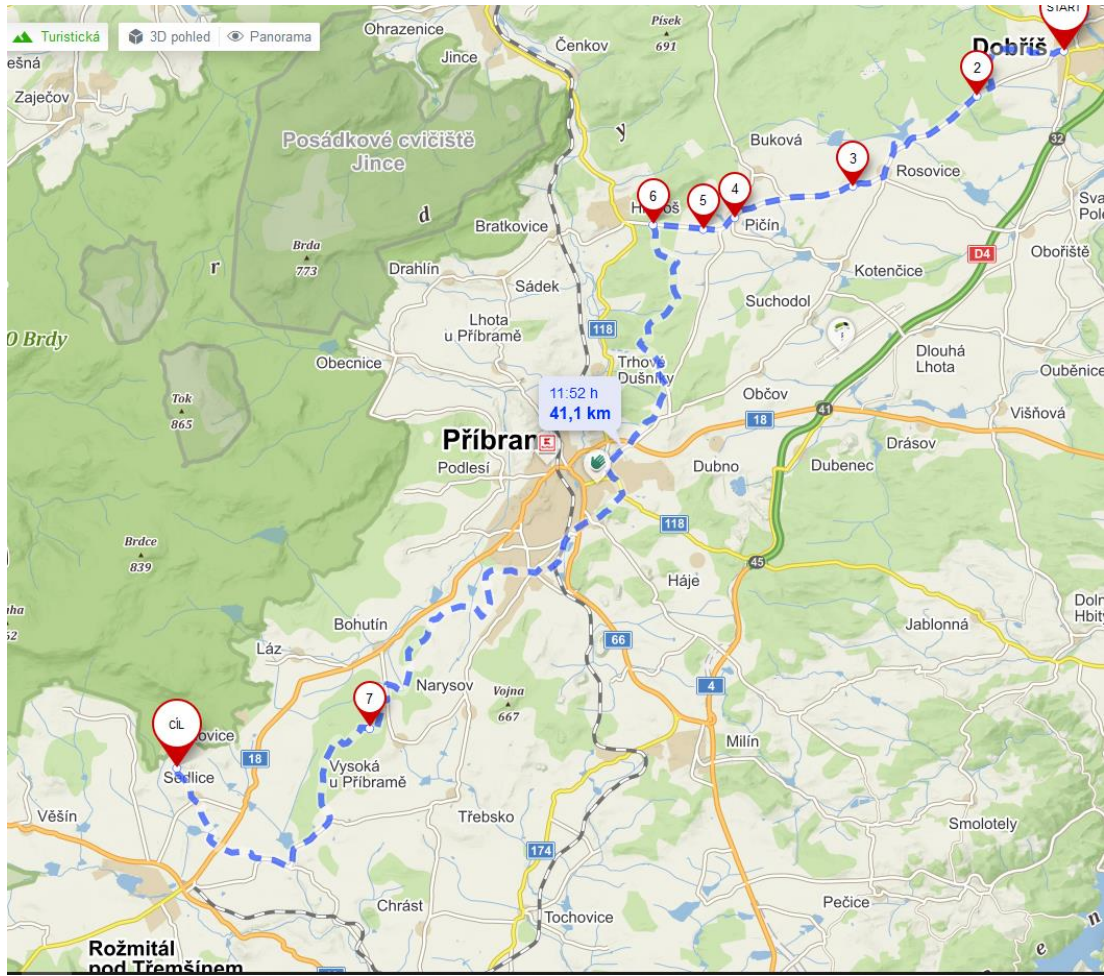
Tentokrát si to své mínění o Svaté Hoře poněkud poopravím. Jdu opět hezkou cestou lesem z boku mimo město přímo k poutnímu areálu. Procházím téměř prázdným rozlehlým parkovištěm, když kolem mě projede s rachotem Harley a z něj sleze náležitě divoká motorkářka. Jde kousek přede mnou a přímo do baziliky. Já si ještě obcházím ambity, v informacích si vytlačuju razítko do kredenciálu a ptám se na doplnění vody do lahve. Pak procházím i samotnou bazilikou a vidím tam motorkářku, jak stále tiše sedí v té své kůži v lavici a s hlavou skloněnou. Jdu kolem ní a s ostychem, ale přesto s odvahou snad danou vědomím svého poutnického poslání, pokládám svou ruku na její a říkám slova o Jeho pokoji pro ni. Zvedá usazený obličej a jen tiše říká děkuji. Zažívám, že pokud tohle místo komukoli pomáhá tišit jeho bolest, i kdyby to měla být tato jediná motorkářka (a ona jistě jediná není), tak je svatá. Bez ohledu na to, co kolem toho nakydáme za nádheru nebo byznys.

Dál pokračuju po zelené značce Příbramí kolem moc pěkně upraveného přírodního koupaliště Nový rybník směrem na Rožmitál. Cesta vede znovu lesem nebo po okraji lesa a poprvé na ní nalézám patník se značením cesty do Compostely, žlutou stylizovanou mušli v modrém poli. Už odpoledne přicházím k malému zámečku Vysoká, kde je památník Antonína Dořáka a z okolního udržovaného parku odkudsi zní hudba, jak si nějaký soubor něco nacvičuje. Sedím chvíli v klidu na lavičce, svačím a těším se na inzerované blízké Rusalčino jezírko.

Ubohá Rusalko bledá, ty jsi dopadla, tak ošklivou tůň pokrytou žabincem aby pohledal.

Pak už jen hledám a nakonec stejně míjím odbočku mimo značené cesty, abych prošel do Sedlice. Podle navigace chvíli křižuju lesem a nakonec po poli přicházím na silnici vedoucí k cíli mé dnešní cesty. Je až na tom nevzdálenějším a nejvyšším konci vesnice na kopci, kam bych se nechtěl denně z vesnice drápat. To ale kamarád nemusí, jednak má v rámci boje proti změnám klimatu elektroauto a taky dost pracuje z domova. Se svou paní mě vítají, mám k dispozici opět pokoj i sprchu a čeká mě grilovaný pstruh na zahradě. Probíráme kde co, samozřejmě včetně ekologie a víry a debata je tím víc spirituální, čím víc vína k tomu vypijeme.

Na zítřek nemám zajištěné žádné ubytování, ale dnes spím klidně.

Z Dobříše k Rožmitálu

Informace o tom, kudy vede Cesta

A trochu jiný vzkaz o Cestě

Rozryto (15.6. 2022, středa)

Ráno dostávám omeletu a kafe a vyrážím z kopce dolů přes Rožmitál směrem na kopec Třemšín. I po ránu je už dost teplo a tak jsem rád, když cesta, která stále stoupá, po čase vede lesem. U tzv. Třemšínské boudy kousek pod vrcholem si dávám pauzu na svačinu a mažu si krémem snaživě nohy. Myslel jsem původně, že jsem už u kaple na vrcholu, protože ten objekt, sloužící k příležitostnému přespání, zrekonstruovali do více původní podoby, kdy to byla kaplička. Nejsem sám koho to plete, za chvíli přicházejí podobně zmatení turisté. Cesta stoupá ještě asi tři sta metrů k té opravdové kapli a pak se prudce stáčí po suťovém svahu a mezi kořeny stromů dolů.

Už jsem opět dole ve volné krajině na louce, když si uvědomím, že si nějak nepamatuju, že bych do batohu vracel svůj zázračný krém na puchýře. A opravdu, zapomněl jsem ho na lavici u té boudy. Váhám co dál, ale drápat se hodinu zpět po tom prudkém svahu kvůli tubě, která tam už ani nemusí být a s vidinou dnešního čtyřicetikilometrového úseku, ke kterému bych dalších deset přidal, to už nechci.

Koupit novou mast nepůjde, mají ji u nás jen v Decathlonu, ale třeba bude nějaká v Německu, třeba je kůže už dost připravená, ale spíš přijdou ty puchýře.

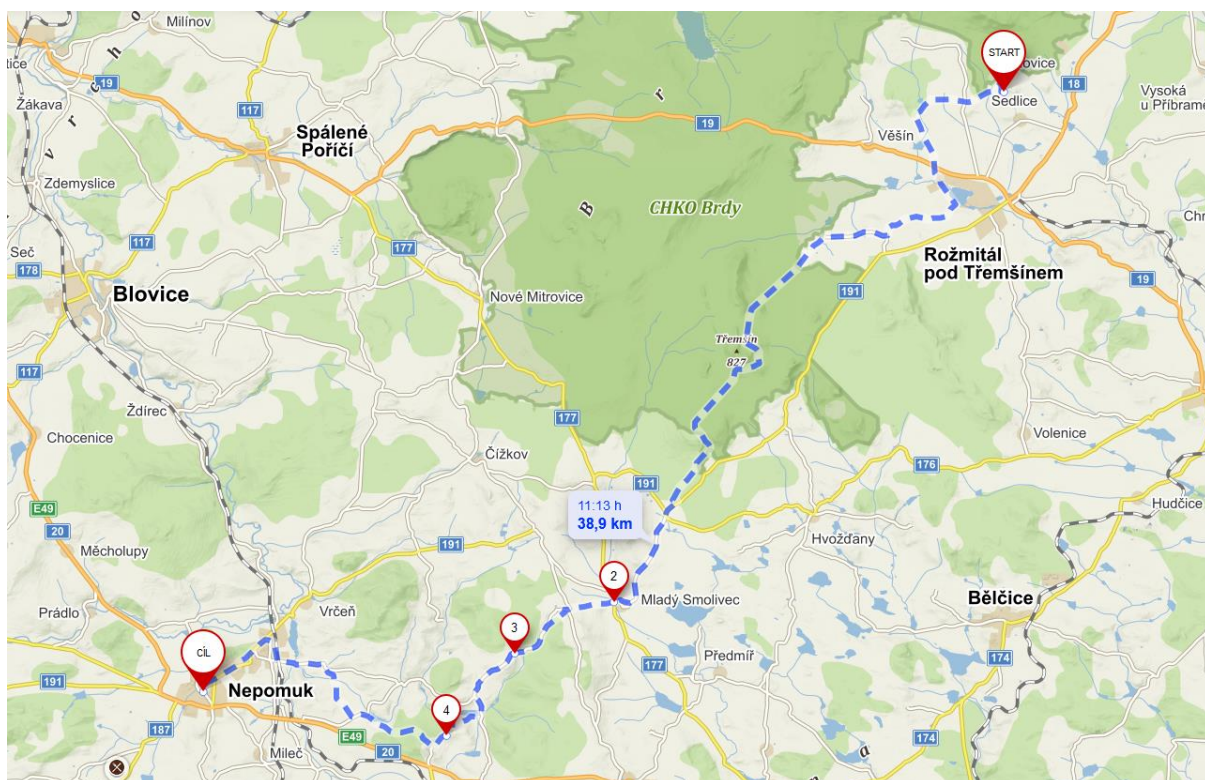
Cesta na Starý Smolivec vede ještě lesem, ale je po chvíli nehorázně rozrytá těžkou těžební technikou. Mizí i značky, protože ty stromy s nimi jsou pokácené. Klopýtám rozrytými půlmetrovými brázdami od kol občas plnými bahnitých tůní a po čase zjišťuju, že někde tu původní značenou cestu opustily a míří jinam. Beru mobil a podle GPS se prodírám asi deset minut houštím, než nacházím téměř neznatelnou značenou pěšinku. Moc poutníků ani turistů tady už dlouho nešlo. Před Smolivcem značení i cesta mizí úplně, jdu vysokou travou přes louku až k silnici.

Dál pokračuju podle doporučení, které jsem včera dostal od kamaráda, po cyklotrasách. V Mladém Smolivci na autobusové zastávce obědvám a dopijím zbytek vody. V okolních staveních nikoho nevidím, ale naproti je malý vesnický krámk. Zavřený, ale před ním kouří prodavačka. Ptám se po vodě a čekám něco v tom smyslu, že si můžu vodu koupit, ale až otevře. Místo toho si ode mě bere lahev, odemyká a nabírá mi vodu v krámk. Děkuju.

Je opravdu vedro a asfalt na cestách teče. Vracím se v Kladrubcích zpátky na turistické značení a snažím se napojit na Svatojakubskou cestu do Nepomuku. Zelená značka se po chvíli opět ztrácí v zarostlé cestě křovím a znovu lovím směr GPSkou. I ta červená, Svatojakubská, na kterou se dostanu, je pro změnu opět rozrytá tak, že se po ní nedá chodit. Obcházím rozbahněné úseky lesem, a to je sucho a vedro. Neumím si představit, jak se tady někdo pokouší projít, když déle prší.

V Podhůří vede cesta mezi domy, chvíli ji hledám, protože to vypadá, že jdu někomu na zahrádku. Sice to tak není, ale stejně na mě za chvíli vyběhnou dva volně pobíhající větším jezevčikům podobní psi, kteří jsou dost nabroušení. Dorážejí mi zezadu na paty, pořád se musím otáčet a mávat holemi, ale jakmile se znovu rozejdu, jsou tam zas. Pak se k nim přidá ještě třetí a vzájemně si dodávají odvahy se zakousnout. Je to adrenalinových pár minut, ale pak se vzdám dost daleko od jejich území a přestane je to bavit.

V Nepomuku sháním ubytování, první se ptám v Infocentru na náměstí. Sedí v něm sice velmi pohledná, ale zároveň velmi hloupá slečna, která mi neporadí, tvrdí, že aby se podívala, potřebuje nějaké heslo které nemá, a že ať to třeba zkusím v motelu Pyramida, ten že je kousek od Billy. Že přichází asi nebude vědět, kde je Billa, to jí nějak nedochází. V motelu mají plno, ale paní je ochotná a zavolá jinam, kde ví že příležitostně ubytovávají. Mají volno, hurá. Vracím se do centra, cestou nakupuju v té Bille nějakou plněnou bagetu, další dávku vína na cestu, balený krájený salám a menší bagetky a v ulici mezi kostely sv. Jana Nepomuckého a sv. Jakuba zvoním u nenápadného průjezdu. Uvnitř je samostatný malý byt do dvora, dost jednoduše zařízený. Paní ho občas pronajímá dělníkům na stavbě a tak. Nechci žádný doklad, paní si říká o dvě stovky a byt je na noc celý můj. Je v něm sprcha, kuchyňka a hlavně v něm není vedro.

Od Rožmitálu do Nepomuku

Třemšínská bouda

Sv. Jakub v Nepomuku

Den bláznů (16.6. 2022, čtvrtek)

Dneska má podle předpovědi od jedenácti hodin pršet, tak vstávám už po páté a po šesté vyrazím. Na déšť to nevypadá ani s přibývajícím časem, jen to sluníčko už tak nepálí a cesta vede hodně lesem. Bohužel znovu – těžba a bordel.

U Velkého kamene je pěkné odpočívadlo, tak si dávám pohov, svačinu, a telefonuju do Bezděkova, vesnice asi 5km za Klatovy, kde mám informaci o možném ubytování v jakémsi penzionu u Kuličků. Už to vzdávám, protože uvedené číslo neexistuje, ale pak ještě penzion dávám do vyhledávače a asi na třetím odkazu se mi objevuje číslo jiné. Na to se opravdu dovolávám a nějaká paní na druhém konci začne zmateně vykládat něco o tom, jak je ráda že mě uvidí, kde že zrovna jsem a čeho si mám cestou všimnout, ale tak nějak přerývaně, divně a hlavně hrozně dlouho, než se mi konečně podaří ji přerušit s poukazem na vybíjející se mobil. Nu což, ubytování je v kapse a pro to poutník i něco vydrží.

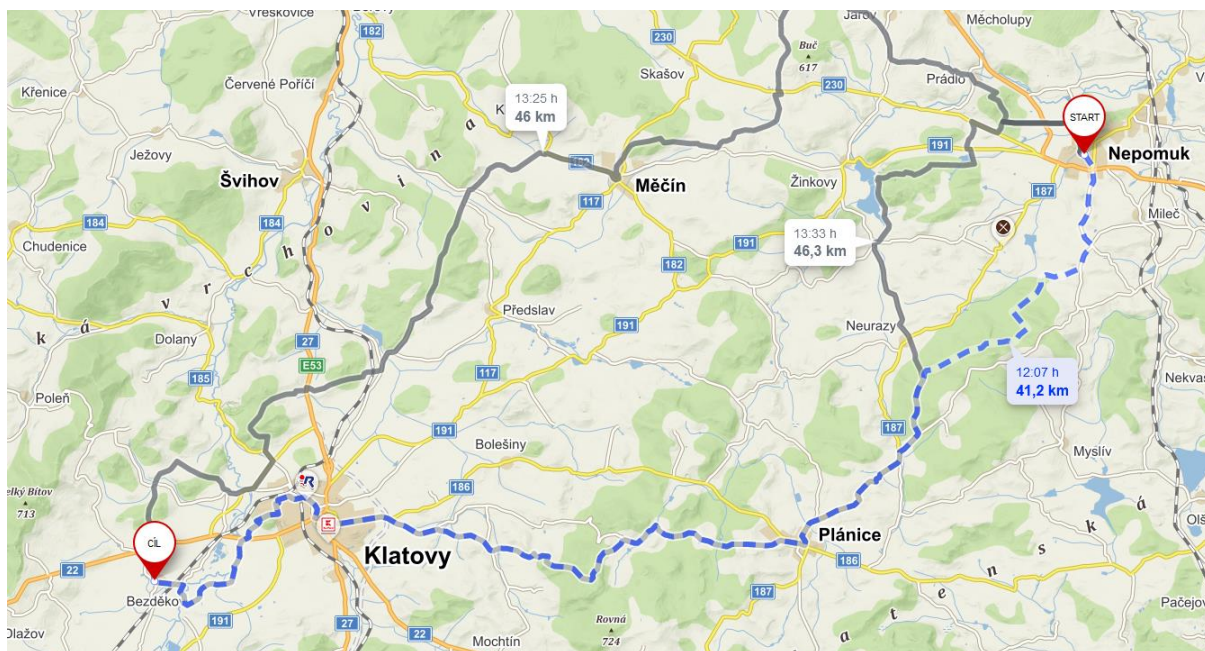
V Plánici mají u kostela skříňku pro poutníky s razítkem a obec se honosí také Křížíkovým rodným domem, upraveným jako muzeum. Podle cedule má být nedávno zrekonstruované, ale je beznadějně zavřené. Pak cesta vede na střídačku poli i lesy a řadou malých vesniček. Pršet začíná náhle až před Kydlinami, za chvíli ustává, ale jen proto, aby se za chvíli spustil opravdu velký liják. Schovávám se i s pláštěnkou trochu pod stromy, aby se ten příval trochu tříštil. Stává se z něj normální déšť a já pokračuju po lní cestou plnou tekoucích proudů vody kolem hřbitova a zajímavé svatojakubské křížové cesty, kterou věnoval tomuto kraji místní kovář.

Déšť těsně u Klatov ustává, kolem třetí odpoledne si na náměstí dávám v hospodě hříbkovou polévku a suším se na znovu vysvitlém slunci. Čekám na večerní mši, dnes je Těla a Krve Páně. Svátek, kterému se dřív říkalo Boží Tělo, a i když ho běžně nijak neslavím (Ježíš nikdy nechtěl, abychom ho uctivali, ale mnohokrát vyzýval k následování), v souvislosti s poutí do Santiaga má pro mě velký význam (viz. první díl mého deníku).

Do kostela jdu s předstihem, nemám co dělat. Pobíhá tam a snaží se pomáhat zvláštní chlap v jakoby středověké mnišské kutně, ale opravdový mnich to není, spíš jeho oblečení připomíná kostým žebravého mnicha u těch různých šermířských skupin. Všimne si mého batohu s mušlí, ukazuje mi svou, kovovou, připevněnou na opasku. Prý sám ještě neputoval, ale hned mě začne vítat a nabízet, že mi u faráře zařídí ubytování. No jednak moc důvěryhodně nevypadá a pak už jsem ho slíbil té paní, co se na mě taky tak moc těší. To se mi ještě nestalo, aby byl o mě takový zájem. Říkám, že jsem přišel na mši a že jsem katolík, ale stejně mi věnuje knižičku základních křesťanských modliteb a přinese mi úslužně kancionál, kterých se tam ale v lavicích válí plno. Něco si určitě v sobě řeší, ale což, nakonec každý máme své.

Do Bezděkova přicházím až večer, ale krámek, u kterého má být ubytování, nalézám stále otevřený. Před ním na zahrádce pár týpků pije lahvové pivo a paní už mě vítá. Od první chvíle je mi jasné, že není v pořádku, ale patrně je to typ neškodného blázna. Jen jí všechno strašně dlouho trvá a pořád by něco tak zvláště nesouvisle povídala. Po notné chvíli se mi daří ji přimět k tomu, aby mi ukázala pokoj. Jsem už dost nervózní, a i když se snažím to skrývat, taky kvůli tomu zdržování našťvaný. Mám malý krcálek v patře propojený se sousedním pokojem zamčenými dveřmi, koupelna se záchodem jsou společné s ostatními obyvateli. K pokojům se jde přes krámek, musí se odsunout překližka ve dveřích na dvůr, aby se do krámku nevšoural velký starý huňatý dobrácký pes, a pak po kovových schodech z venku do patra. Ostatními obyvateli jsou dílem Vietnamci, dílem pomocní dělníci z okolí, a jsou tam ubytování dlouhodobě. Paní si nechává pro příležitostné ubytování právě jen ten jeden malý krcálek. Chce za něj 350Kč a hrozně dlouho si vypisuje kobylím tiskacím písmem na volný prázdný papír údaje z mojí občanky. Nabízí mi snídani a tváří se uraženě, když namítám, že bych ji potřeboval už na šestou, a to přece nemůžu požadovat. Že prý to není problém, a tak souhlasím. Chci za ni zaplatit rovnou s ubytováním, ale to prý ne, to až ráno, až to spočítá. Nevím sice, co chce řešit, ale slibuju, že se ještě stavím si popovídat o poutnictví, když o to tak stojí, a odcházím se umýt, vyprat, sníst něco ze zásob a vůbec si zařídit vše jako obvykle.

Přinutím se sejít dolů a ptám se, co jí ode mě tolik zajímá. Místo toho spustí sama zase dost zmatenou řeč o tom, co jí kdo povídal, prokládanou omluvami a neustálým opakováním, že si dělá legraci. Nevím jakou a nevím z čeho. Dochází mi, že si asi vypěstovala tuhle reakci tím, jak se jí lidé kolem smějou. Ostatně sama po chvíli říká, že se jí celá vesnice vyhýbá a ona má jen ty svoje nájemníky a pár chlapů, co si přijdou kdykoliv na lahváče, protože má pořád otevřeno. Je mi jí líto a jdu spát.

Z Nepomuku za Klatovy (Bezděkov)

Tady na tom poli spolu rostou pšenice a koukol opravdu nerozdělitelně.

Svatojakubská křížová cesta před Čínovem

Přes hranice (17.6. 2022, pátek)

Ráno vstávám brzo, abych se sbalil a byl včas na té snídani. Beru mobil z nabíječky a koukám, že je nenabitý. Zásuvka měla špatný kontakt. Jdu dolů a na dvoře odstrkávám spícího psa ode dveří, abych se dostal dovnitř. Zapojuju znovu nabíječku, slyším šramot a paní přináší postupně kafe, pár kousků suchého chleba a nakonec talíř s vajíčky obloženými trochou zeleniny. Musím obětovat nějaký čas alespoň částečnému dobití mobilu a paní zase dlouho počítá cenu za snídani a mluví a mluví. Tentokrát přidává dotaz, jak se mi u ní líbí a co by se dalo zlepšit, ale prý upřímně. Snažím se to zamluvit, že jsem rád jako poutník za jakékoli přístřeší a že by bylo nezdvořilé hledat nedostatky, ale marně. Říkám tedy, že je vidět, jak je to tu poskládané z nesourodých kousků nábytku a že to má asi těžké finančně. A že to neříkám kvůli sobě, ale že ti stálí nájemníci se musí prát s muzeální pračkou někdy z 60 let minulého století a že všude kape voda do kýblů. Pračku brání, ale sama říká, že i lednička jim už moc nefunguje. Ptám se, jestli jí ten krámek něco vydělá, protože vidím všude jen ty piva a v jednom regálu toaletní papíry. Prý ne, ale udržuje ji to v kontaktu s lidmi. Chápu a je mi jí opravdu líto. (* po návratu domů mám ve schránce dopis, napsaný stejným kobylím tiskacím písmem, kde mi moc děkuje za povzbuzení a že prý už koupila nájemníkům novou pračku i ledničku)

První polovina cesty do Kdyně vede po silnicích a pak opět dlouho lesem. Není až takové vedro ani neprší a tak na jednom odpočívadle řeším dnešní ubytování. Volám do Františkánského kláštera v Neukirchen, tam mě někam přepojují a pak zase jinam, nerozumím němčině, ale jsem rád, že mě neodbyli. Nakonec mi nějaká paní potvrzuje, že ubytování mám. Sláva, jsem z toho ale celý zpocený. Komunikace probíhá z mé strany několika nesouvislými slovy v němčině, prokládanými angličtinou. Kromě té poslední paní, která trochu anglicky mluví, se jen s angličtinou nechytám.

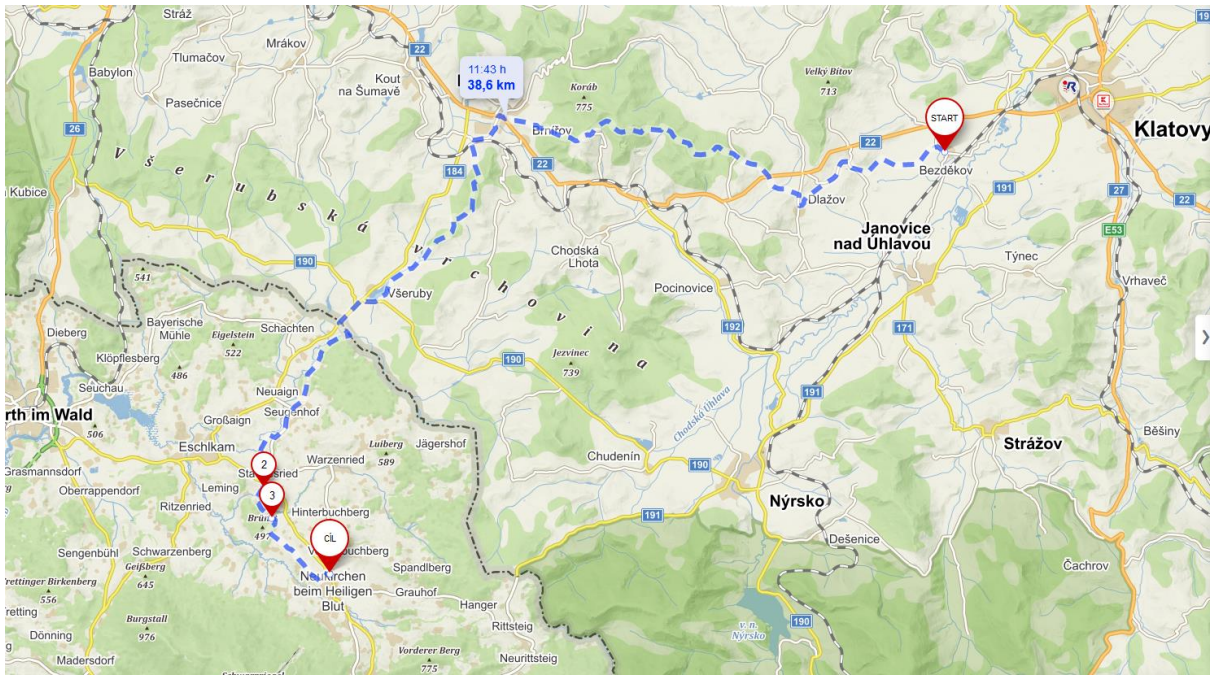
Kdyně je na trase v Čechách poslední městečko, kde se dá nakoupit, a tak opět dělám skromný a lehký nákup (víno, salám, krájený chleba, sušenky) a zapíjím ho na místě nealko pivem.

Drápu se opět neudržovanou, zarostlou cestou na kopec, u vrcholu je turistická cedule s nápisem Ráj, ale moc lidí sem zjevně nepřichází. O kus dál je mnohem přívětivější místo, poutní kostel sv. Anny v Hájku, s velkým přístřeškem pro poutníky a se skříňkou s razítkem a zápisníkem pro vzkazy. Dělán si tu polední přestávku, protahuju nohy a cítím první zárodky puchýřů.

Přecházím hranice, hned za nimi se cesta odklání od silnice k lesu a je úplně vzorová. Perfektní písčité povrch, značení a moderně pojaté přístřešky. Do Neukirchenu přicházím už ve čtyři, i když domluvené jsem to měl pro jistotu až na šestou. Vydávám se tedy ještě hledat lékárnu, jestli by v ní náhodou neměli tu mast proti puchýřům. Nemají a netuší, radí mi ještě sportovní potřeby, projdu kvůli nim celé městečko tam i zpět, ale také nic.

Vracím se ke klášternímu komplexu propojenému s velkým barokním kostelem. Jde zjevně o velké poutní místo, ale já jsem tu dnes jediný poutník, i když trochu jiného typu. Zvoním ve vrátnici kláštera, opět nastává těžká komunikace, ze které vyplývá, že oni o mě nic nevědí. V klášteře čekají nějaké spolubratry a žádné místo na spaní nemají. Dávám fortnýřovi to tel. číslo na paní, co jsem s ní mluvil, něco si mezi sebou vyjasňují a on mi pak sděluje, že mám počkat, že paní dorazí. Alespoň tak to chápu. Čekám dlouho, pak za mnou vychází znovu ten františkán a vede mě celým klášterem na opačnou stranu areálu a zase ven. Tam na mě u úplně jiné budovy mává ta paní a kde že prý jsem, že na mě už dlouho čeká. Budova je to moderní, skrytá za kostelem, a jde se k ní přes hřbitov. Jak jsem to měl najít, to vážně nevím. Slouží zjevně při velkých poutích, je v ní spousta pokojů, dvě kuchyně a jídelny a konferenční sál. Jsem v ní úplně sám. Dostávám klíče, razítko do kredenciálu a přicházím o prvních 27 euro za ubytování. Zdá se mi to dost, ale je to tam opravdu dobré. Můžu využívat kuchyň a kdybych chtěl, válet se v kožených křeslech na chodbách.

Užívám si klidný večer, ale ve svém seznamu marně hledám záchytný bod pro zítřejší ubytování. Na vzdálenost by byl dobrý Konzell, ale žádné ubytování v něm nenacházím. Bude to asi napínavé.

Z Bezděkova do Neukirchenu

Schránka pro poutníky v Hájku

Už jen ...

Vzorná lavička, už na německé straně

Poutní komplex v Neukirchenu

Konec dobrý ... (18.6. 2022, sobota)

Ráno vstávám nervózně už v pět, snídám dole v kuchyni svoje sušenky, erární čaj a kávu a ve čtvrt na sedm vycházím do jasného rána. Cesta po opuštění městečka hned rázně stoupá do toho největšího kopce naproti, tam přechází úbočí a opět prudce klesá až k řece Weisser Regen u Grafenwiesenu. Podél ní pak přicházím do Bad Kötztingu. Uhýbám z trasy do centra a hledám nějaký obchod k nákupu na neděli, v Německu jsou všechny obchody ten den zavřené a v sobotu ty menší zavírají už po poledni. Vidím lékárnou, tak znovu zkouším štěstí s mastičkou. Jsou moc ochotní, ale už je mi jasné, že ji v Německu neseženu. Kupuju tedy aspoň Compeed tyčinku, znám ji, má být také proti tvorbě puchýřů a vypadá jako malý jelení lůj v efektním balení. Bohužel je podobně málo účinná, ale lepší něco než nic. Před lékárnou si sedám na lavičku, zouvám boty a hned si s ní nohy mažu, protože hlavně malíček a paty z boku od vložek už mají zaděláno na slušné puchýře. Tu samošku nakonec nacházím poblíž nádraží.

Je horko a cesta prudce stoupá otevřenou krajinou až k hezkému poutnímu kostelíku Nanebevzetí Panny Marie na kopci. Německý výraz Himmelfahrt, něco jako jízda do nebe, zní jako název cestovky. Pak znovu sestupuju dolů až k malé přehradě na Schwarzer Regen, kde si koupu nohy a ve stínu na lavičce dávám oběd.

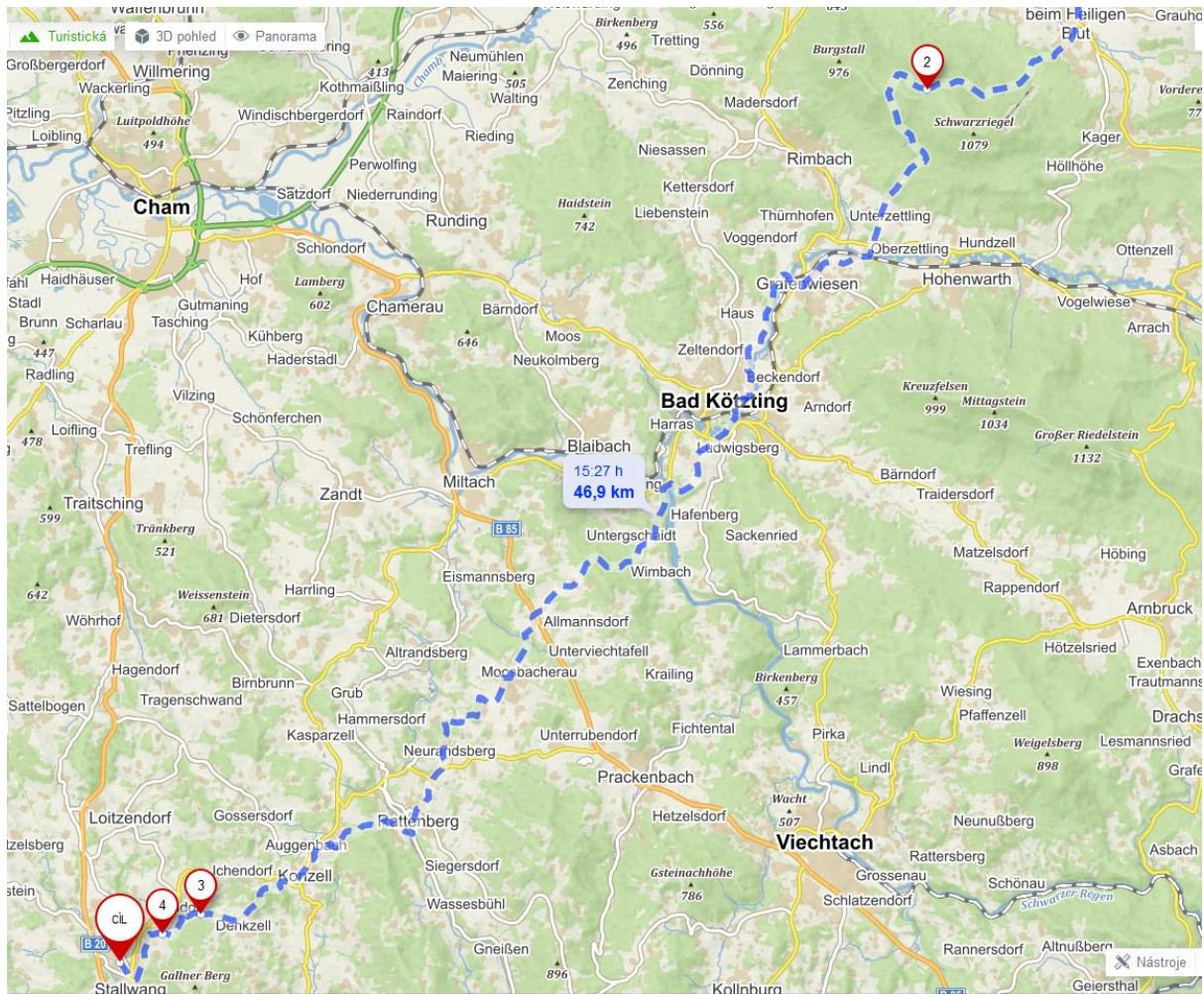
Pak znovu stoupaní ještě výš než předtím a dlouhá, klikatá a velmi špatně značená cesta lesem jen občas procházející malými vesničkami. Šumavský ráz, spíš ještě o něco náročnější, ale nejhorší je to s tím neustálým blouděním a hledáním správné cesty. Už mě to fakt sere a spontánně si prozpěvuju na motiv „komáři se ženili“ slova „cesta je to zkurvená, bzum, bzum, zkurvená“. Prostě dochází k proměně na opravdového poutníka. Jednoho také konečně v lese potkávám, starší muž má o strom opřený batoh, na klobouku mušli a zahrabává zrovna v lese po sobě velkou potřebu.

Konečně přicházím do Konzellu, vedro je zas děsný a sálá z asfaltu. Prosím o vodu a ptám se po ubytování. Prý opravdu nic, ať to zkusím dál v Gasthofu v Denzellu, ale že spíš ne. Vidím značenou cyklostezku na Stallwang, jen 5 km. Po pěším značení je to skoro dvakrát tolik, tak je volba jasná. Poslední úsek jdu sice po frekventovanější silnici ve vedru, ale před sebou vidím Stallwang a dál už jsem rozhodnutý dnes neudělat ani krok, ať už se uložím jakkoli.

V poznámkách mám něco o Jugendheim a kath. pharramt, tak jdu na kopec ke kostelu. Po pravé straně vidím budovu s cedulí Pfarr und Jugendheim st. Michael, tak to musí být ono. Je zamčená a v ní pusto prázdno. Obcházejím ji zezadu, tam jsou zvonky, ale mačkám je všechny marně. Je tam i velký přístřešek s pingpongovým stolem a vyvedená zahradní hadice s vodou, tak i to by šlo. V poznámkách mám ještě telefonní číslo, tak ho zkouším a opravdu se mi ozývá chlápek a slušnou angličtinou říká, ať chvílku počkám. Za chvíli přichází starší sympaťák s klíčem, otevírá mi a omlouvá se, jestli mi nevadí, že tam není sprcha a postel, ale že se dá spát na koberci na zemi. Ukazuje mi kuchyň s ledničkou plnou piva i limonád s tím, že ať si vezmu co chci a určitě víc, že musím mít žízeň. Kategoricky odmítá jakékoli peníze, vytahuje plechovou pokladnu a stejně kategoricky mi z ní naopak dává 15 euro na večeři dole v hospodě ve vesnici. Připadám si jako ve snu. Prohlíží si můj kredenciál a říká, že také putoval, že šel před lety z Čech až do Santiaga a že moc dobře zná, jak je pro poutníka důležité najít zázemí. A že klíče mám ráno hodit do schránky u kostela na faře a že už musí jít, protože v něm má za půl hodiny mši místo neděle. A jestli chci, tak ať přijdu.

Rychle se myju a stíhám ji tak tak. Hodí se mi to, protože ráno zas potřebuju vyrazit a nikam bych na mši nešel. V kostele na mě při příchodu od oltáře pomrkává a hned mě představuje lidem, jsem v těch vyšisovaných kraťasech a tričku s dírama na břicho za celebrity. Jít do hospody považuju za povinnost, když jsem na to dostal peníze, a tak scházím hned po mši do vesnice. Hospoda má zavřeno, ale pár chlapů, co mě už znají z kostela, u ní stojí a posílají mě dál, že tam je pizzerie. Provozují ji pakistánci a mají kromě pizzy také pakistánská jídla. Dávám si „murg curry“, kuře na kari s rýží, a je to po těch salámech a chlebu moc dobré.

Vracím se do domova mládeže na druhé studené pivo a na koberci v pohodě usínám.

Z Neukirchenu do Stallwangu

Tzv. umrlčí prkna, mají je v této části Německa všude. Tahle jsou obzvlášť opečovaná

Moje ubytování

a kostelík sv. Michala

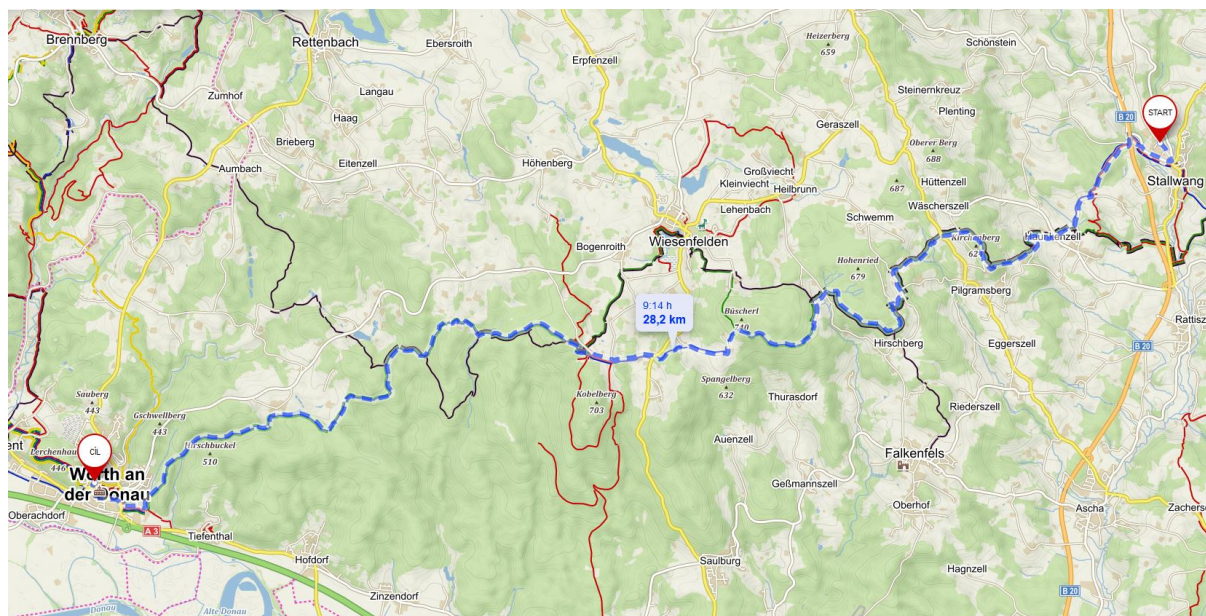
Prostě neděle (19.6. 2022, neděle)

Vstávám v šest, dělám si čaj a odcházím po sedmé. Už je vedro a cesta zase hodně stoupá, ale dá se to vydržet, jde se lesem. Pořád dolů a nahoru jako na houpačce a okolí tomu odpovídá. Stále jakoby šumavské kopce, ostatně je to tady Bavorský les. Největší stoupák je na Pilgramsberg s kostelíkem sv. Uršuly podél tak strmé křížové cesty, že tady by Ježíš s křížem padl už na prvním zastavení. Pak znovu dolů a nahoru a vidím, že jsem ještě o něco výš, ale cesta byla pozvolnější.

Na silnicích a mimo les je vedro, ale občas pofukuje větřík. Polevuju v ostražitosti a zase asi o kilometr bloudím. Mám ještě pár zbylých euro ze včerejšího daru, tak si dávám pivo v hospodě u cesty. Mají Thurn Taxisovo, do skoku mi po něm sice není, ale osvěžený jsem a piju ho na zdraví dárce.

Opět jen hluboké lesy, u jedné z osamělých chalup nabírám vodu. Cesta konečně táhle klesá a blížím se k Wörth an der Donau. Také tady nemám žádnou poznačenou možnost levného ubytování. Hotýlky po cestě, pokud vůbec nějaké jsou, mají ceny blížící se ke stu euro za noc a to opravdu není pro poutníka. Zkousím to zvonit zase u nějakého církevního společenského domu, ale nikdo tam není. Jdu ke kostelu a u dveří potkávám nějakého chlapíka, co nemluví anglicky, ale pochopí a říká, že má malý penzion asi dva kilometry odsud, volá tam, ale mají prý už plno. Ať prý zkusím penzion kousek tady v centru. Myslím si své, bude to marné, ale jdu tam. Na dveřích mají cedulku, že je to tady k poutníkům přátelské. V recepci se na ni odvolávám a čekám, co přijde. Chlapík mi s úsměvem dává klíč a doprovází mě k pokoji. Ptám se hned na cenu, ale prý je ubytování zdarma, hradí ho poutníkům místní farnost. Ale že pokud bych chtěl zadarmo i večeři, tak to že by se musel zeptat. To už opravdu nechci, ale i tak jsem znovu v šoku. Nechtějí po mně ani žádné doklady, vůbec nic. Pokoj je příjemný a vedle z chodby vedou dveře na terasu se šňůrami na prádlo, což hned po pravidelném praní trika, spodárů a ponožek využívám.

Je teprve odpoledne, obchody mají zavřeno, jdu dolů a dávám si pivo, za které chtějí ani ne dvě eura (pod tři jsem v hospodě pivo neviděl), procházím se městem k hradu a pak znovu pro razítko do kostela. Vidím plakát, že od šesti je tu varhanní koncert barokní hudby a improvizace nějakého profesora z Regensburgu na oslavu nových varhan, vstup volný. Tak si ho jdu poslechnout a mám hezký závěr neděle navíc. Na pokoji pak dopíjím víno a dojždám kabanos. Zkousím se dovolat na další možnost ubytování v soukromí u Schneckenbachu, ale nikdo to nebere. Budu to zkoušet i zítra po cestě.

Ze Stallwangu do Wörth an der Donau

Thurn Taxis má nejen svůj příkop

Podnik vstřícný k poutníkům

U Dunaje (20.6. 2022, pondělí)

Budím se už v půl šesté a tak neřeším snídani dole v hospodě, беру si sušenky a zapíjím je vodou. Vycházím ve čtvrt na sedm a u náměstí potkávám paní z hotelu. Prý se mnou na snídani počítala.

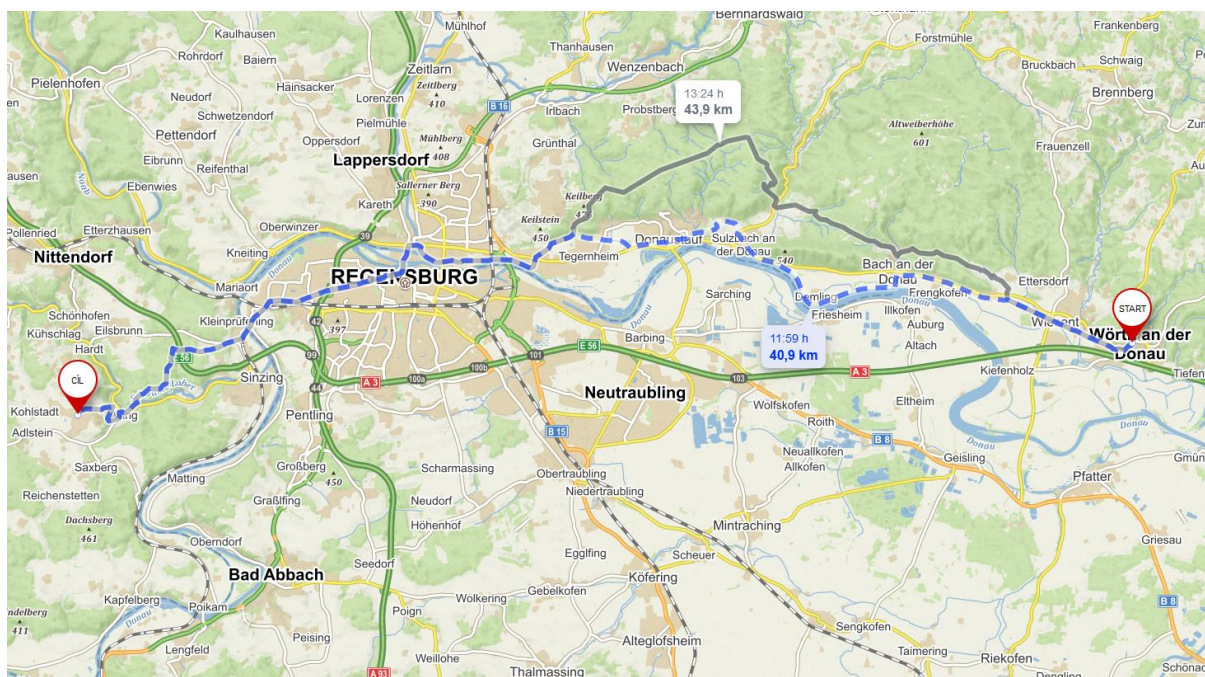
Zatahuje se a asi za hodinu prudce sprchne, jsem na otevřeném úseku a nemám se kam schovat. Pláštěnka funguje, ale boty mám mokré. Přicházím k Dunaji, konečně změna. Překvapuje mě, jak už i tady je obrovský. Lezu po svahu si do něj rituálně umýt nohy a přezouvám si mokré ponožky, už se mi dělá puchýř i na druhé patě. Jdu pořád podle Dunaje a počasí je proměnlivé, chvílemi horko, chvílemi je to na déšť. V Donaustaufu nakupuju, je to po cestě a v Regensburgu, jako v každém větším městě, by to bylo složitější. Cesta v nich vede po kostelích a dost se vyhýbá oblastem s nákupními centry. Nakupuju jako obvykle vyzkoušený kabanos, chleba a víno. Je to ta nejlehčí a nejpraktičtější sestava.

Zkouším znovu volat na to ubytování, znovu padám do záznamníku, ale za chvíli mi paní volá zpět. A hurá, mluví anglicky a ubytují mě, jen říká, že neví, jestli mi stihne připravit pokoj.

V dálce už vidím věže dómu sv. Petra, ale je to ještě kus cesty a dost vedro. A ve městě to je vždycky horší. V centru Regensburgu si chvíli hraju na turistu, ale pak jako poutník spočinu v kostele sv. Jakuba. Kromě ochlazení a razítka do kredenciálu si tam vzadu v lavici ošetřím a přelepím puchýře.

A zase cesta z města, už se to vleče, alespoň mě pohání vidina jistého spočinutí a sprchy. Viehhausen je malá díra asi kilometr mimo trasu, jdu tam z Z Regensburgu ještě asi dvě a půl hodiny. Hledám podle čísla a nacházím celodřevěný dům. Paní už je doma, manžel přijde prý až pozdě a ona je po noční v nemocnici v Regensburgu. Mluví dobře anglicky, dělá anestezioložku a manžel správce nějakého sportovního zařízení u vody. Oba jsou hodně sportovně založeni a zrovna letos se chystají na přechod Krkonoš. Ona ráda chodí a oba jezdí celoročně do práce na kole.

Pokoj je připravený, nemusím ani vytahovat spacák. Žádné peníze nechtějí, paní dělá společnou večeři (těstoviny, sýr, ovoce, kafe, koláč) a povídáme si hlavně o putování a dětech. Má udělané i razítko pro poutníky, i když jsem po letech teprve druhý. Zakládá sešit se vzkazy, a tak dělám první zápis. Dávám na sebe adresu, aby se ozvali, pokud by přijeli do Prahy. Jdu spát zase do peřin a jsem zvědavý, jak dopadnu zítra. V mém seznamu ubytovacích možností je u všech možných míst jen prázdnost.

Z Würth an der Donau přes Regensburg k Schneckenbachu

Kabanos Houdek a krájený chleba, nejpraktičtější a nejchutnější kombinace

Panorama Regensburgu

Dřevostavba ve Viehhausenu, příjemné ubytování

Dlouhý den (21.6. 2022, úterý)

Budím se v pět a v půl šesté scházím dolů do kuchyně. Už je tam pán, povídáme a děláme si snídani. Mažu si přinesený chleba jejich máslem a domácí marmeládou. Po šesté už zase pochoduju, cesta vede lesem a je pěkná, horko ještě nevádí. V Kelheimu přicházím znovu k Dunaji a jdu podél řeky moc hezkým kaňonem, z břehů vystupují skalnatá úbočí a po necelé hodině i obrovský klášter Weltenburg na protějším břehu. Je k němu přívoz, ale dál se nedá a musel bych zpátky zase stejně přes vodu, tak si ho prohlížím jen na dálku.

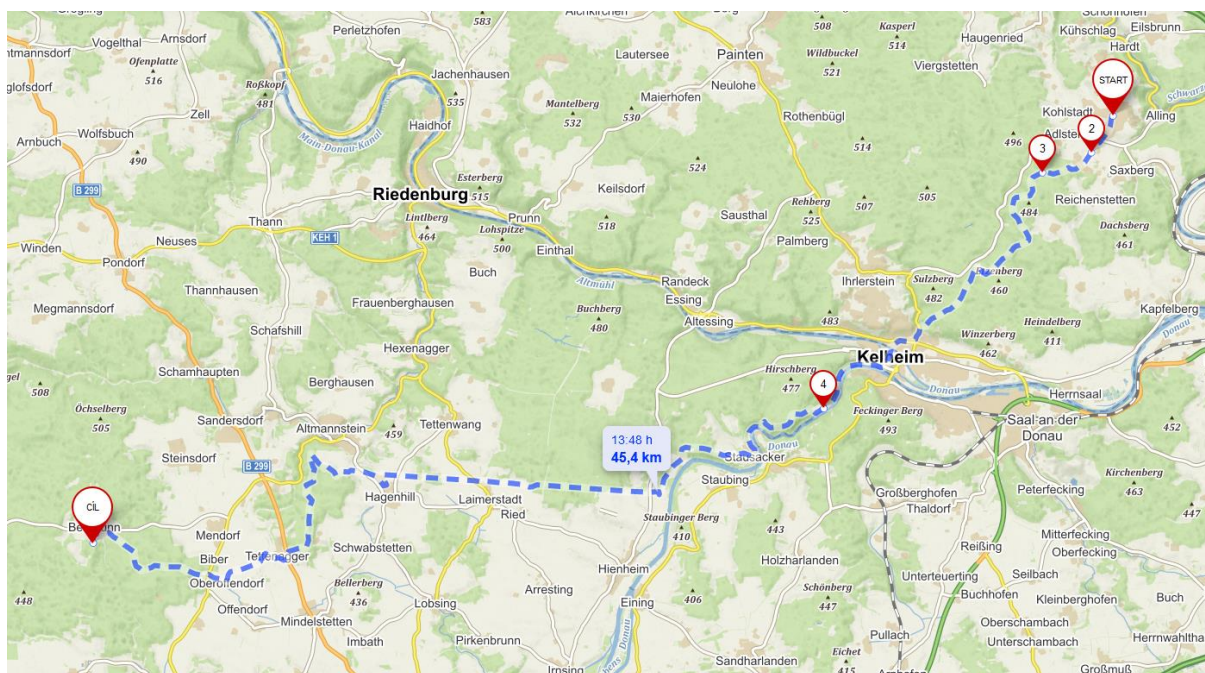
Pak se od řeky odpoutávám nadobro, cesta vede střídavě lesem, přes louky a pole a objevují se často chmelnice. Už nejsem v Bavorském lese, ráz krajiny je teď podobný třeba Žatecku. I domy už vypadají jinak a úplně vymizela dřív častá úmrličí prkna. Kapličky a Boží muka zůstávají, ale je jich o něco méně. Cesta vede přes pole a lesíky dlouho tak rovně, jakoby ji tam někdo nakreslil pravítkem. Procházím podle mapy i místem vykopávek římského pevnění, ale na povrchu není nic vidět. Na jednom takovém místě v lese si dávám pauzu na oběd.

U obce Altmannsteinu, kamene starého muže, cesta prudce mění směr k jihu. K Bettbrunnu, což bude díra jen o něco větší než těch pár chalup po cestě, mám ještě asi osm kilometrů, a tam to asi dneska zapáchnu. Podle mapy tam má být volně přístupná pitná voda, pršet nemá, a tak zkusím někde poblíž rozbalit svůj přístřešek.

Vesnice je dost pustá, ptám se ještě u kostela a zajdu i na weisbier do otevřené vesnické hospody, kde mají sice pro poutníky razítko do kredenciálu, ale ubytování žádné. Prý je nějaký penzion až za dalších deset kilometrů ve Stammhamu. To nechci. Trochu se na záchodě umeju a trochu si dobiju mobil, než vyrazím doplnit vodu a hledat místo k přespaní. Koukám, že tu telefon ani v obci nemá signál a když zkusím pustit vyhledávání wifi, že bych si řekl případně v hospodě o heslo, tak v celé vesnici není ani jedno připojení. Jak tu ti lidé žijou?

Jdu dál směrem od vesnice k lesu a rozhlížím se, kde by se dalo nejlíp uložit. Vidím skvělý posekaný plácek hned u lesa s lavičkou a stolem a za ním je udělaná taková lidová kalvárie. To je ono, to sedí.

Rozbaluju si tam nádobíčko, plachtou zastřeším prostor u lavičky a vařím si na vařiči čaj i čínskou nudlovou polévku. Ukládám se ke spaní pod přístřešek, je teplo, ale později v noci se udělá dost zima a prší. Já i všechny věci jsme v suchu, jen je mi k ránu v tenkém spacáku zima na kolena, na ty si ponožky neobleču.

Z Viehhausenu do Bettbrunnu

Klášter Weltenburg na Dunaji

Nejen obilí a chmelnice

Tady pod křížem bude pro poutníka to pravé místo

A je to

Do semináře (22.6. 2022, středa)

Ráno vstávám už s rozbřeskem v půl páté, potřebuju se trochu rozhýbat a zahřát, vařím si čaj. Než všechno pobalím a posnídám, je šest. Do Stammhamu je to opravdu ještě dvě hodiny lesem, cesta je krásná a dobře značená, tak dávám mobil do batohu k nabíječce. Jak nemá signál a pořád ho hledá, vybíjí se rychleji. Pak jdu chvíli přes pole a zase lesy, cesta pěkná, ale bolí mě puchýře a padá na mě blbá nálada. Asi krize uprostřed cesty.

V Böhmfeldu si dělám přestávku na lavičce u autobusové zastávky a zkouším přitom volat na ubytování u benediktinského kláštera v Eichstättu, co mám v poznámkách. Dovolávám se, ale bohužel mají úplně obsazeno. Komunikace je zas obtížná, ale nějak se dobíráme toho, že mi po ujištění, že jsem opravdu poutník, dávají číslo na nějaké collegium orientale, či co. Tam mě německy vysvětlují, že oni ubytování neposkytují, ale dávají mi další číslo. Detailům nerozumím, ale volám tam a sláva, půjde to. Nevím ani kde to bude, jen se ujišťuji že OK, odhaduju čas příchodu na pátou odpoledne a píšu si adresu – Leonrodplatz 3.

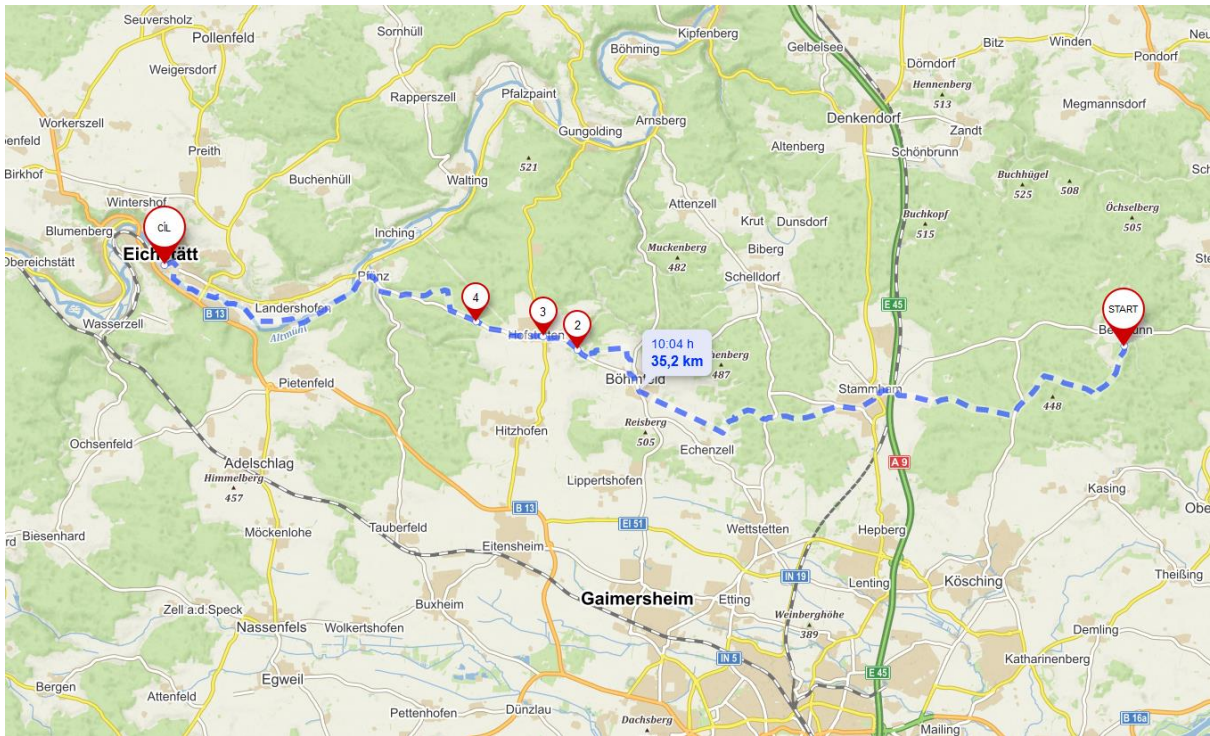
Je dusno před bouřkou, do Pfünzu jdu z Böhmfeldu po silnici a omylem obejdu celý Hofstetten, když ztratím značení. Už dost prší, a tak v pláštěnce pokračuju už zas po značených cestách podle řeky, které jsou pěkné a nerozbahněné, až do Eichstättu.

Leonrodplatz je jedním ze dvou velkých náměstí s velkým kostelem Schutzengelkirche. Ten název nechápu a koukám do překladače, že je zasvěcený andělům strážným – zvláštní. Ale ještě víc se divím, když číslo 3 nacházím hned vedle něj na majestátním průčelí brány do biskupského semináře (jakási kolej pro studující na kněze) sv. Willibalda. Trochu bezradně stojím před vchodem, šel jsem rychleji a jsou teprve tři hodiny. Vychází nějaký mladík a tak zkouším anglicky vysvětlit, co tu pohledávám. Plynně anglicky reaguje a vede mě rovnou dovnitř spletí chodeb k nějaké recepci, kde mě předává té mladé paní, co jsem s ní před tím mluvil. Ta je angličtinou téměř nedotčená, ale jinak velmi ochotná. Dává mi klíč od pokoje a pláněk budovy (to teprve zjišťuji, jak obrovský je to areál) a že si to bude muset ještě ověřit, ale že skoro jistě jsem ubytován zdarma.

Pokoj mám v křídle pro hosty, mají je pojmenované po různých svatých a já spím u Hieronyma. Zase si připadám jako ve snu. Perfektní koupelna, na posteli ručníky a uvítací čokoládičky, zrcadla a obrazy ve zlacených rámech. Rozbaluju si do té nádhery batoh, ošetřuju puchýře, dobívám mobil, připojuju se na wifi a vůbec si to užívám. Také se mi daří úspěšně domluvit ubytování na zítra v Rennertshofenu v penzionu za třicetpět euro, takže tu opravdu dlouhou etapu do Donauworthu tím rozdělím na dvě pohodové třicetkilometrové. Venku prší, ale ve mě je už zase slunečno.

Jdu si ještě prohlédnout v klidu město a nakoupit si něco k jídlu. V tom kostele andělů strážných bude zítra mše ráno v sedm, tak to na ni půjdu, když nemusím díky kratší etapě pospíchat.

Před usnutím zbaštím obě čokoládičky.

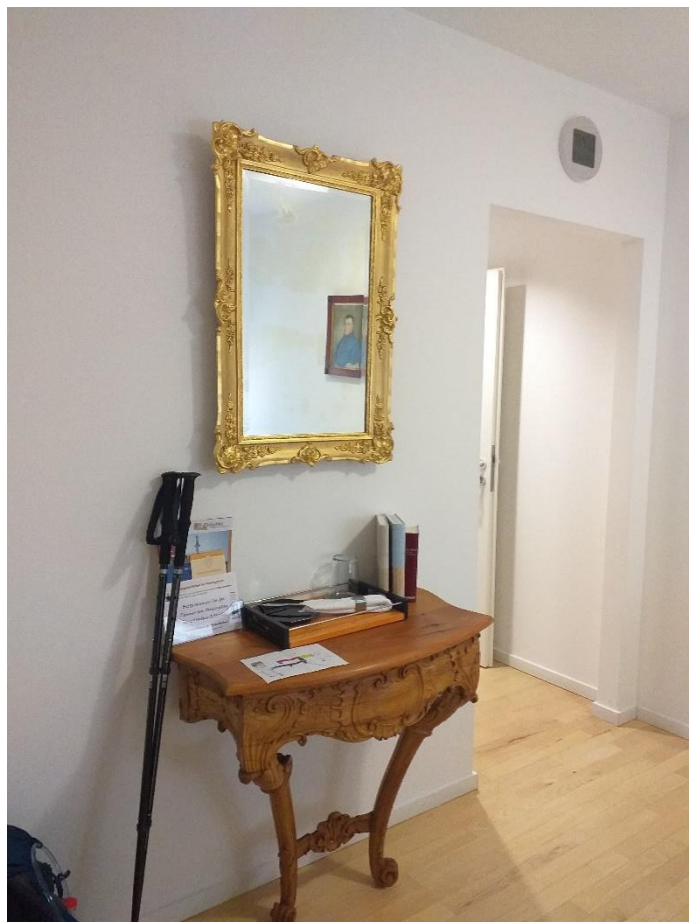
Z Bettbrunu do Eichstättu

Kostel andělů strážných a biskupský seminář

Brána do ubytování

Pokojík u sv. Hieronyma

Dvanáctý den (23.6. 2022, čtvrtek)

Probouzím se před šestou a jdu si dolů do automatu za euro pro kafe a sodovku, ta je zdarma. Na pokoji snídám a v pohodě balím, ale nechávám si batoh ještě na pokoji a jdu na tu sedmou do kostela hned vedle. V lavicích je nás všeho všudy dvanáct jak apoštolů, ale k oltáři napochoduje hned šest kněží najednou a varhaník na kůru krásně hraje. Kostel a oltář se blyští zlatem, ale nějak mi to nekadí dobrý dojem, daný laskavým přijetím. Němčině nerozumím, ale o to víc na závěr po požehnání vnímám poslední slova, jak je znám z latinské verze – „Ite, missa est“, jděte, jste vysláni! Jdu chrámovou lodí k východu a varhaník hraje krásnou a radostnou melodii, téměř fanfáru. Stojím v otevřených dveřích dokud nedohraje a vnímám, že je to pro mě, vyslanec pravdy o radosti ze života. „Jako Otec poslal mě, tak i já posílám vás ... Aby moje radost byla ve vás a aby vaše radost byla naplněna“.

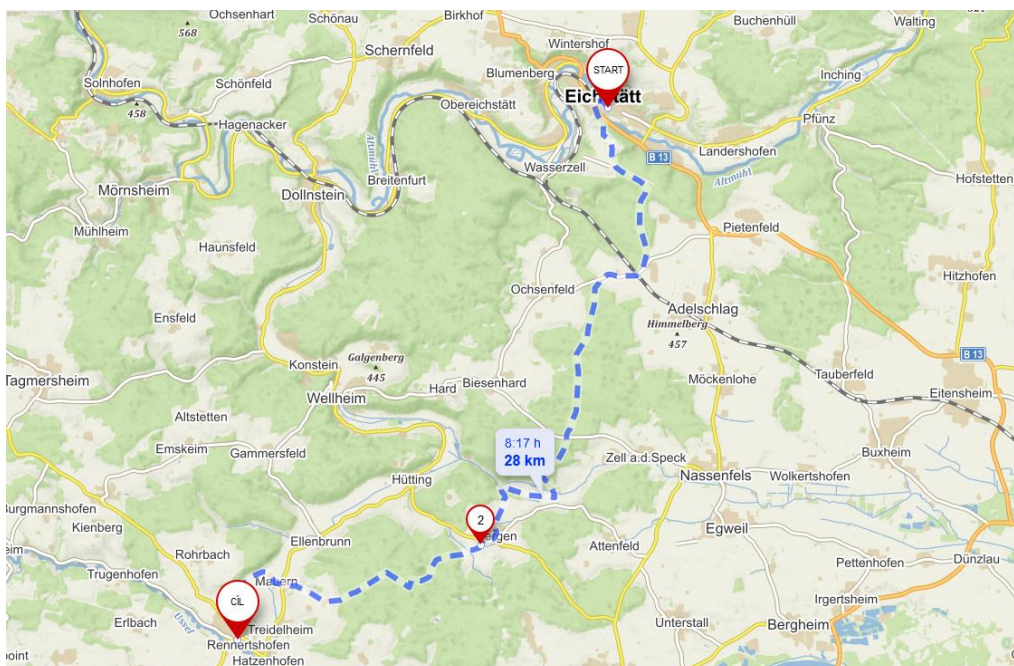
Venku přestává pršet a já si jdu ještě pro batoh a razítko do kredenciálu. Cestou přemýšlím o tom, jak málo vnímáme všechnu krásu světa ve všem a všude kolem nás. Jak v tom je náš prvotní hřích, jak se míváme cílem, když se z ní neumíme radovat. A když nemáme radost, tak usycháme a zapřaháme vůz před koně, když se pak nutíme k dobru. Jako rostliny samy raší a rostou, když mají vláhu a slunce, tak i v nás z vnímání krásy roste vděčnost a radost a z ní se živí milé srdce a láska. A i když se to i s touhle vláhou může přehnat, jako se vším, tak jako poutník dobře vím, že něco cestou pochcat je pořád lepší, než být vysušený jako treska.

Cesta vede prudce do kopce, nahoře na návrší Frauenberg je malý kostelík, kde se na mě od oltáře dívá má Paní Té Cesty (viz. první díl deníku) a vůbec se na mě pro ty předchozí myšlenky nezlobí. Je mi dobře a cítím vnitřní radost, až mi tečou po tvářích slzy jak hrachy. Trvalo mi to dvanáct dní putování.

Cesta mi navzdory puchýřům příjemně utíká, vede většinou lesními cestami a víceméně po rovině, a tak už kolem třetí odpoledne přicházím do Rennertshofenu. Zasláním kódem si odmykám dveře penzionu, v čistém a praktickém pokoji s vybavenou kuchyňkou odkládám batoh a jdu si nakoupit. Kupuju weissbier, není tak hořký, a nějaký polotovar čínských nudlí, je jich skoro kilo, ale v pohodě všechno postupně vypiju a zbaštím.

Na pokoji mám lísteček k vyplnění osobních údajů a připravenou fakturu s poznámkou, abych byl tak laskav a vše vyplnil a po návratu z cesty zaplatil. Když si lidé důvěřují, může být všechna administrativa velmi snadná.

Zítřka mám dojít do Donauwörthu a v poznámkách mám, že tam je Jugendherberge, hostel přátelský k poutníkům, tak snad to klapne.

Z Eichstättu do Rennertshofenu

Pozlátko, které mi dnes nevadí

Neměj nic za jisté (24.6. 2022, pátek)

Snídám teplý čaj a sušenky a odcháším před sedmou. Mám před sebou další krátkou etapu do Donauwörthu, kde východobavorská svatojakubská větev končí. Cesta vede mezi poli, je dobře značená a hodně se klikatí. Občas ale značení na odbočce chybí, někdo ho asi vytrhal. A já nezahnu a musím se vracet, několikrát. Bez map v mobilu bych tady v polích byl úplně bez šance. A zas je kus cesty značení perfektní. To ukolébá a bác ho. Najednou cesta úplně mizí, asi ji rozorali, a když ji pak kus dál podle GPS objevím, je úplně zarostlá. Poutník tady už dlouho žádný nešel. Pak se jde dlouho lesem jen s krátkými výchozy na pole nebo na silnici až do Kaisheimu a dál k Donauwörthu. Obědvám před Kaisheimem ve stínu útulného altánku. Cestu mi ztrpčují jen hovada, kterých je tu plno a jak si mě vyhlédnou, musí to skončit smrtí. Jen mě většinou před tím ještě rafnou.

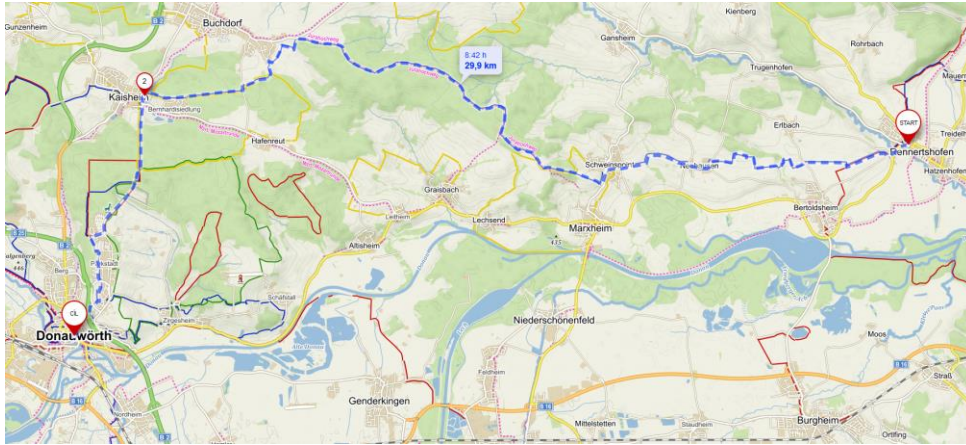
V Donauwörthu uhýbám ze značené cesty přímo k hostelu, který mám za jistý, jsou teprve dvě odpoledne a já si říkám, jestli nebudou mít polední pauzu a nebudu muset čekat. Na domě je cedulka o vstřícnosti k poutníkům, ale jinak je ztichlý a prázdný. U vchodu z boku je nalepená cedule „dnes zavřeno“, ale podle pavučiny na dveřích to nebude jen dnes. Je u ní odkaz na dva priváty, volám na obě čísla, ale jeden je plný a druhý zavřený.

Takže jsem namydlený, jdu do centra a přemýšlím, co s tím. Město je výstavní, úhledné a kolem všude samé drahé hotely. V řadě domů s perfektními fasádami a květinami vidím známý znak charity a v otevřeném okně v přízemí tam sedí za počítačem nějaké dvě paní. S neomaleností zoufajícího si poutníka strkám hlavu do okna a prosím, jestli by mi nepomohly s nalezením nějakého levnějšího přespání. Jedna z paní mluví trochu anglicky a je ochotná se mi věnovat. Hledá a telefonuje a pak mi vítězoslavně nabízí ubytování kousek dál v centru u hospody „Buena Vista“ jen za 40 euro. Je to zatím nejdražší ubytování, ale je mi jasné, že na zdejší poměry je to opravdu dobrá cena a jsem jí za toto křesťanské milosrdenství moc vděčný.

Hospodu a ubytování nalézám dobře, je přímo na poutní trase a provozují ho podle vzhledu asi opravdu mexikánci. Do pokoje mě jeden z nich vede přes chodbu plnou krabic a kolem poházené veteše, pokojík je taková úzká nudle s postelí, ale je u něj koupelnička se sprchou. Víc nepotřebuju. Jdu si ještě nakoupit na večer i na další dva dny s sebou, protože zítra po cestě žádným městečkem neprocházím, jen vesnicemi, v Giengenu už můžou mít zavřeno a pak bude neděle.

Do Giengenu chci zítra dojít, protože na víc než stokilometrovém úseku do Ulmu, kde se pak napojím na svatojakubskou cestu do Kostnice, nemám žádnou rýsující se možnost ubytování. Do Giengenu je to padesát kilometrů, pokud zvolím co nejpřímější trasu po cyklostezkách a polních cestách. A pak ještě zhruba stejně tolik do Ulmu. Zítra v noci by ještě pršet nemělo, tak plánuju přespát u Giengenu zase venku. To by další den už mohl být větší problém, to podle předpovědi pršet má.

Nakupuju si na večer eintopf s čočkou a kousky masa v konzervě, to se dá jíst i studené, a rybičky v tomatě, mám na ně hroznou chuť. Na pokoji to mlsám a nejistou budoucnost zapíjím vínem.

Z Rennertshofenu do Donauwörthu

I ptáci mají budky, jen poutník občas nemá, kde by hlavu složil

Těžko najít ubytování v úhledném Donauwörthu

Na hostině (25.6. 2022, sobota)

Ráno se opět nervózně probouzím v půl páté a v šest už vycházím. Teprve před chvílí přestalo vydatně pršet, ulice jsou mokré a je příjemný chlad. Má být vedro, tak si to svěží ráno užívám. Nastavil jsem si na mobilu přímější cestu do Giengenu, uvidím, jak se mi bude dařit se jí držet i po neznačených cestách.

Jdu okrajem města podél velikých montážních hal s obrovskými parkovišti pro zaměstnance, vidím, že tu má pobočku Airbus a vzpomínám na Toulouse. Díky změně trasy jdu zase kolem Dunaje, a to velmi hezkou cestou po hrázi. Opravdu jde o hráz, protože na druhé straně než teče řeka je to níž, než je hladina. Jediným problémem jsou na určitých místech mračna komárů, nevím, proč zrovna tam, ale daří se mi jimi proběhnout jen s několika štípanci.

Pak se cesta od řeky odklání a vede dlouho podél trati, až k Höchstädt an der Donau. Přecházím trať a pokračuju po štěrkových cestách mezi poli. Snažím se otevírat mobil co nejméně, počítám, že ho dnes nabiju kdyžtak jen z powerbanky. V Mörslingenu proto zahnu jinam než mám, ale vlastně to nevádí, jdu po alternativní a skoro stejně dlouhé trase víc po cyklostezkách. Ty tu mají narozdíl od cest pro pěší značené vždy perfektně.

Obědvám ve stínu stromů ve dvoře velkého kláštera Maria Medingen mezi Bergheimem a Wittislingenem jen kus posoleného staršího chleba, který potřebuju dojíst. Zapíjím ho stylově vínem a vodou. Klobásu a další dávku chleba si šetřím na večer a zítřek. Ovoce doplňuju třešněmi a u kláštera rostou i višně, pěkně kyselé.

Pak už se držím hodně na silnicích a kromě únavy a horka si šlapu nerušeně a nudně. Puchýře, hlavně ten na spodní vnitřní straně paty, hodně bolí, hlavně když se zastavím a pak zas rozejdu. Vedro je pořád větší a mě to přestává utíkat, už myslím jen na to, abych to dnes měl za sebou.

Po cyklostezkách kolem mě frčí cyklisti, já mám jen cyklo ponožky od dcery Markéty. Na poli u cesty jsou vysbírané lány jahod, občas tam ještě nějaká uzrála, tak jich pár sezobnu. Už jsem skoro v Giengenu a vidím ještě otevřený Lidl. Kupuju si v něm jen malou plechovku vychlazeného piva a hned ho vypiju. Kdybych to věděl, tak jsem to jídlo s sebou nemusel celý den tahat a víc se v poledne najedl, ale je to jak to je.

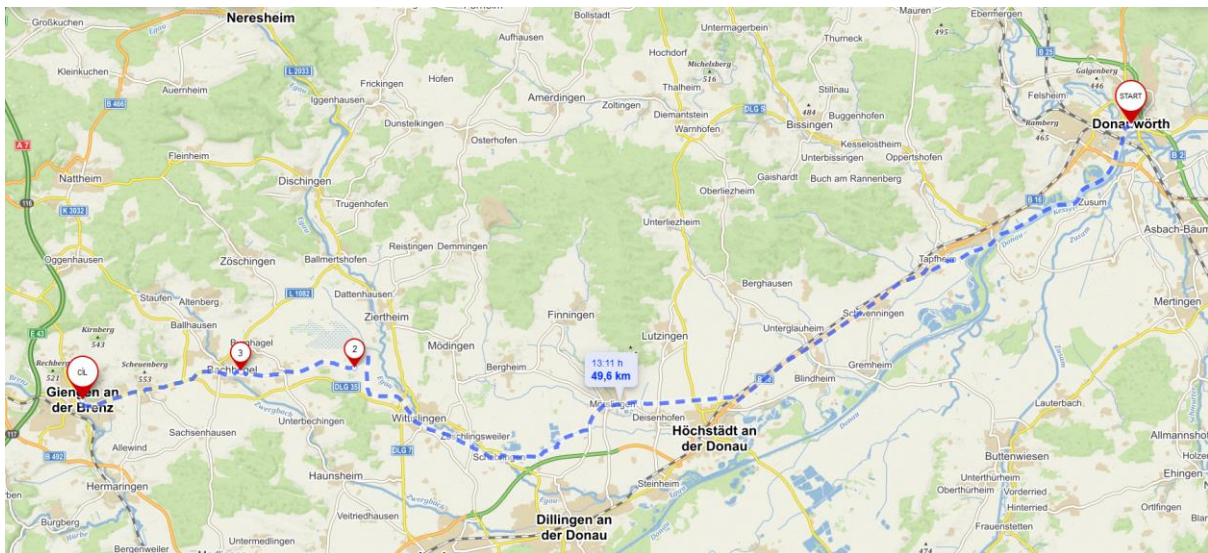
Přicházím do centra města k hlavnímu evangelickému kostelu, jsou čtyři odpoledne a právě ho zavírají. Ptám se jich na možné ubytování, ale chrastí klíči a říkají že nevědí. Už chci zahrnout na předměstí, kde je značená pitná voda a o kousek dál na návrší odpočívadlo, u kterého přespím. Ale ještě se obracím a jdu ke kostelíku asi deset minut na opačnou stranu. Co kdyby náhodou. U kostelíka je Kolpingovo centrum, v něm otevřené dveře a nějaká skupina žen. Ve dveřích se ptám opět na možnost přespání a jedna z nich se mi snaží pomoci. Že prý tady mají něco, kde bych mohl přespát, ale ona nemá klíč a ať zkusím sehnat faráře. Ten ale bydlí u hlavního kostela na opačné straně, nebo ať tady počkám ještě dvě hodiny, že v půl sedmé je v tady v malém kostelíku vedle mše.

Děkuju a po chvilce váhání se vydávám na cestu k tomu hlavnímu kostelu. Když to nevyjde, budu mít čas se ještě vrátit. Kostel je na protějším kopci, velký a moderní, ale marně v něm hledám nějaký kontakt na faráře na vývěsce neb faru kolem. Zato je tu velké farní společenské centrum a v něm probíhá nějaká mohutná oslava. Určitě nejmíň sto lidí posedává venku i uvnitř. Mezi nimi paní v černých šatech něco řeší mobilem a odpojuje se do ticha směrem ke mně. Osměluju se a ptám se na faráře. Mluví dobře anglicky a tak se svěřuju s celou svou anabází. Říká, že farář tu není, ale že ona mi to ubytování zařídí, jen že to bude tak půl hodiny trvat a že jsem zatím jejich hostem.

Chvilí váhám, ale když mě dovede dovnitř ke „zbytkům“ z oslavy s tím, že ať si opravdu vezmu co chci, po tom suchém chlebu v poledne bych se dopustil hříchu, kdybych se na oslavě ostýchal. Přeju i oslavenci a přijím si s ním. Omlouvám se, že jsem netušil a nemám dárek a on říká, že už to, že jsem kvůli němu šel až z Prahy, je dostatečným darem. Ještě mi balí výslužku dortíků a lahev piva s sebou a to už přijíždí pán s klíčem a veze mě zpět k tomu malému kostelíku, kde jsem začal. Za ním je schovaný dům, kde mají skauti klubovnu a kde se dá příležitostně přespát. Je prázdný a celý pro mě, včetně kuchyně. Nic za to nechtějí.

Místo mše byla v kostelíku bohoslužba slova s mladým jáhnem, farář opravdu někam odjel a tak bych se ho býval tady nedočkal. Že jsem ale jen nečekal a vydal se i přes únavu na nejistou cestu navíc, mám ubytování i plný žaludek tak, jak za celou cestu ne. A hlavně krásný pocit nezištné pomoci a přátelství od úplně neznámých lidí, se kterými mě spojila „náhoda“.

Chystám se na zítřek, obvazuju si rány a domlouvám úspěšně ubytování v soukromí v Ulmu. Je to sice na předměstí New Ulmu asi hodinu od hlavní trasy, ale je to jistota.

Z Donauwörthu do Giengenu

Další úsek podél Dunaje

„Zbytky“ pro poutníka

A ubytování

Kam v Ulmu? (26.6. 2022, neděle)

Mám před sebou znovu dlouhou etapu, vstávám už před pátou, abych vyrazil na cestu co nejdříve. Dopřávám si ale napřed k snídani všechny ty dortíky ze včerejška. Je to po těch opravdu suchých sušenkách příjemná změna.

Cesta vede hlavně po loukách a lesních cestách, občas silnicí a spíš po okrajích lesa až do Setzingenu. Je tu dost farem s koňmi, potkávám i jezdce. Na cyklostezce jde krokem, takže jim skoro stačím, ale jakmile zahnou na polní cestu, klusem mizí. Závídím.

Pak už je to bez stromů až do Langenau, tam si dávám oběd na lavičce ve stínu v parku. Jako obvykle klobása, chleba, voda a víno. Je děsný vedro, slunce pálí a pohled do mapy mě ubezpečuje, že žádný stín dlouho nebude. Rozhoduju se tedy pro cyklostezku podél trati, péct se budu tak jako tak a nebudu přitom kličkovat v poli.

Až za Thalfingenem se cesta přibližuje Dunaji a vede aspoň občas mezi stromy. Pak procházím příměstským lesem, jsou v něm různá udělátka na cvičení, to fakt nepotřebuju. Konečně jsem přímo u řeky, na smyčce tramvaje jako v Praze v Braníku, a odtud vedou dva travnatým pásem oddělené asfaltové pruhy. Jeden je pro pěší, jeden pro cyklisty. Bohužel ten pro pěší, jak vede těsně u vody, je úplně bez stínu.

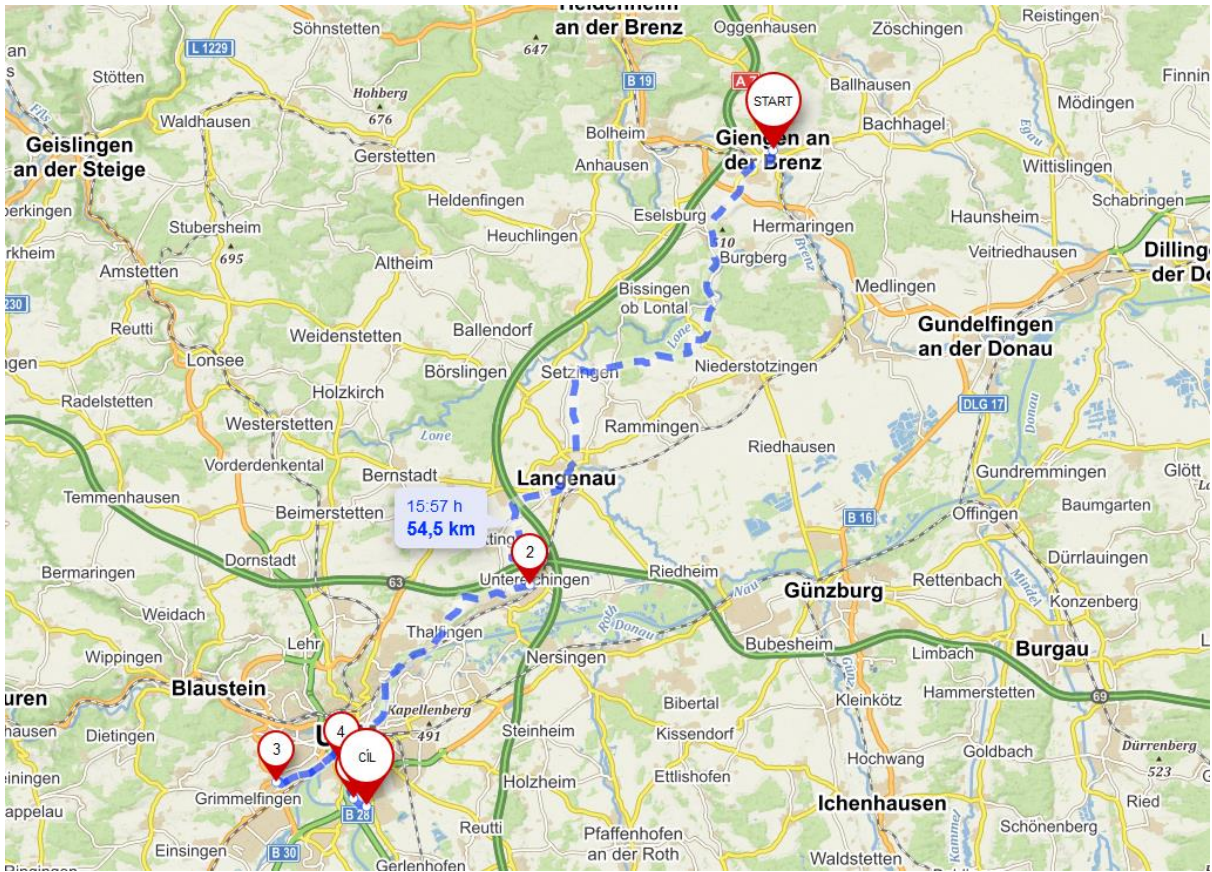
Už se cítím být v Ulmu, ale je to ještě notný kus cesty, asi jako z toho Braníka do Troje. Kolem se na travnatých plochách povaluje a piknikuje spousta lidí, je nedělní odpoledne. Konečně jsem došel do centra Ulmu a a prohlížím si historické jádro města. Svatojakubská cesta pokračuje dál rovně ven z města a už se sem nevrátím. New-Ulm a jeho předměstí je za mostem úplně mimo trasu a jak se dívám, tak na okraji Ulmu, přímo ve směru dalšího putování, je Jugendherberg. Zkouším si ověřit v Informacích, jestli není náhodou také zavřený, ale je půl čtvrté a informace zavřely ve tři. Je neděle.

Vydávám se na čtyřkilometrovou cestu k hostelu s tím, že to snad vyjde, budu mít na zítřek fóra a té paní se telefonicky omluvím. U hostelu, který je evidentně v provozu, mě ale čekají zamčené dveře a cedulka, že dnes čekají večer příjezd velké výpravy a mají úplně obsazeno. Obcházejím budovu zezadu, tam v sousedním domku mluvím s pánem, jehož žena v hostelu pracuje a potvrzuje mi, že opravdu nemám ani nejmenší šanci. Tak na tyhle hostely mám opravdu smůlu.

Vracím se stejnou cestou zpět, až na most a pak dlouho podél umělého říčního kanálu ven z města do polí. Kdybych šel rovnou tam, kde to mám domluvené, ušetřil bych si dvě hodiny chůze po úmorném dni navíc. Konečně vidím řadu domků a jeden z nich, hned u kanálu, je ten pravý. Obávám se, jaká bude komunikace, protože podle telefonu to je opravdu velmi stará paní. A to opravdu je, sotva se šourá, ale má vnitřní vitalitu a i anglicky je schopna se s potížemi, ale snaživě domluvit. Prý si uchovala její zbytky díky mnoha poutím po Evropě, které dřív podnikala.

Pokoj i s koupelnou mám v suterénu a je v něm příjemný chládek. Paní nám mezitím dělá jednoduchou společnou večeři, sedíme na verandě a povídáme. Manžela už má přes rok v domově pro seniory asi tři kilometry odtud, denně za ním jezdí na kole ho nakrmit a řeší, jak by mohli v tomhle stavu nějak společně oslavit šedesáté výročí svatby. Ze dvou synů už má jen jednoho, druhý jí umřel vloni na covid. Přes to všechno to není stará zatrpklá dáma, má smysl pro humor a je u ní dobře. Vyhecuje mě, abych se šel vykoupat do toho kanálu za domem, ona prý každé ráno kolem něj chodí v orosené trávě, dělá jí to dobře na nohy.

Za ubytování ani večeři nic nechce, vnutím jí aspoň desetieurovku. Tu si nakonec bere s tím, že ji dá na potřebné. Domlouváme se na čaj ráno o sedmé. Píše mi do kredenciálu, razítko nemá, ale má knihu poutníků. Poslední zápis přede mnou je dva roky starý, to ještě poutníka přijali spolu s manželem. Jsem rád, že mě to nakonec vykoplo zpátky sem a nepovažuji to za náhodu. Jdu dolů do svého pokoje a ona ke svému pletení.

Z Giengenu do Ulmu

Centrum Ulmu

Katedrála, tzv. Münster

Věž brány do města s různobarevnými střešními taškami

Poutníkovo spočinutí (27.6. 2022, pondělí)

V sedm ráno jsem už sbalený a čekám v jídelně. Paní přichází ještě v županu a dělá nám čaj. Mažu si chleba jejím máslem a domácí marmeládou a docela plynně konverzujeme. Paní jen potřebovala si na angličtinu trochu zvyknout. Odcházím v pohodě až v osm, mám před sebou krátkou etapu jen do Oberdischingenu, tam je první a poslední opravdový dům pro poutníky, večer telefon už nikdo nebral, ale snad to dopadne dobře. Paní se se mnou dojemně loučí, dává mi křížek na čelo a na batoh přivazuje žlutou šňůrku s nápisem v němčině, že Bůh nade mnou drží ruku na všech mých cestách, provází mě dnem i nocí a dává mi své požehnání. A já vnímám, že je to pravda. A že to platí i pro tu moudrou starou paní, co ztrácí postupně na té své cestě zdraví i své blízké a já jsem se jí stal na chvíli bližním.

Jdu zase stejnou cestou podél kanálu a přes most jako včera. Trvá hodinu, než jsem u pevnosti na kopci na kraji města, kterou jsem obcházel už včera, jen z druhé strany. Jdu kolem druhé tramvajové smyčky, je na kopci u vysokoškolských kolejí podobně, jako v Praze na Strahově. Je vedro a dusno, podle předpovědi má dost pršet, ale ještě se nezatahuje.

Za Erbachem u hradu Schellenberg na lavičce obědvám. Dojídám chleba a něco jako točeňák. Není nic moc, neměli ten můj oblíbený kabanos od Houdka. Dovolávám se na ubytování a je to opravdu v pohodě, fungují a počítají se mnou.

Do Oberdischingenu přicházím už po jedné odpoledne, cesta to byla mimořádně krátká a rychle utekla. Vzpomínám na první dva dny, kdy mi podobné úseky až tak krátké nepřišly.

Atmosféra v domě pro poutníky je velice přátelská, kromě té paní, co jsem s ní mluvil, je tam i správce a odpoledne přijde prý ještě paní "hospitaleros", co tu i bydlí a vaří. Domlouvám ubytování s večeří za 37 euro. Snídat budu z vlastních zásob, vyrazím zas brzo ráno. Kromě razítka do kredenciálu dostávám i seznam možných ubytování pro zbytek cesty do Kostnice, včetně privátů zvláště pro poutníky. Po domluvě mi hned telefonicky rezervují jeden na další den. Ptám se na obchod, rád bych si dal něco studeného k pití, ale vedou mě k lednici, kde je všechno k dispozici za rozumný peníz, který vhodím do škatule.

U každého z pokojů je rámeček s citátem nějakého myslitele, mám Jana Cassiana, mnicha a mystika z pátého století. Nadepsán je jako toužící hledač Boha a jeho citát: "Chceš najít cestu? Opusť tu svou!" mi dost sedí.

Pokojů je tu deset a jsem dnes jediný poutník. Správce mě zve na kafe a koláč, ten je zdarma, zbyl prý ze včerejška z nějaké akce. Příjemně klábosíme na terase, nedělá to tu dlouho, byl ředitelem školy, ale tohle mu prý sedí víc. Sám nemá poutnickou zkušenost a zajímají ho moje postřehy.

Před večeří si zajdu do kaple v patře, visí tam kytara a tak si brnkám. Najednou ke mně přichází taková jednoduchá melodie bez refrénu, pořad stejná jako je stejná ta moje chůze a napadá mě do ní, bůh ví proč v primitivní angličtině, jednoduchý text. Je o tom, co bych chtěl vědět, a je v ní touha toho, který ví o své slepotě. Nikdy jsem žádnou písničku nesložil a i tahle mi připadá primitivní, a také určitě je. Zároveň cítím, že mi vytryskla z duše a že má svou váhu.

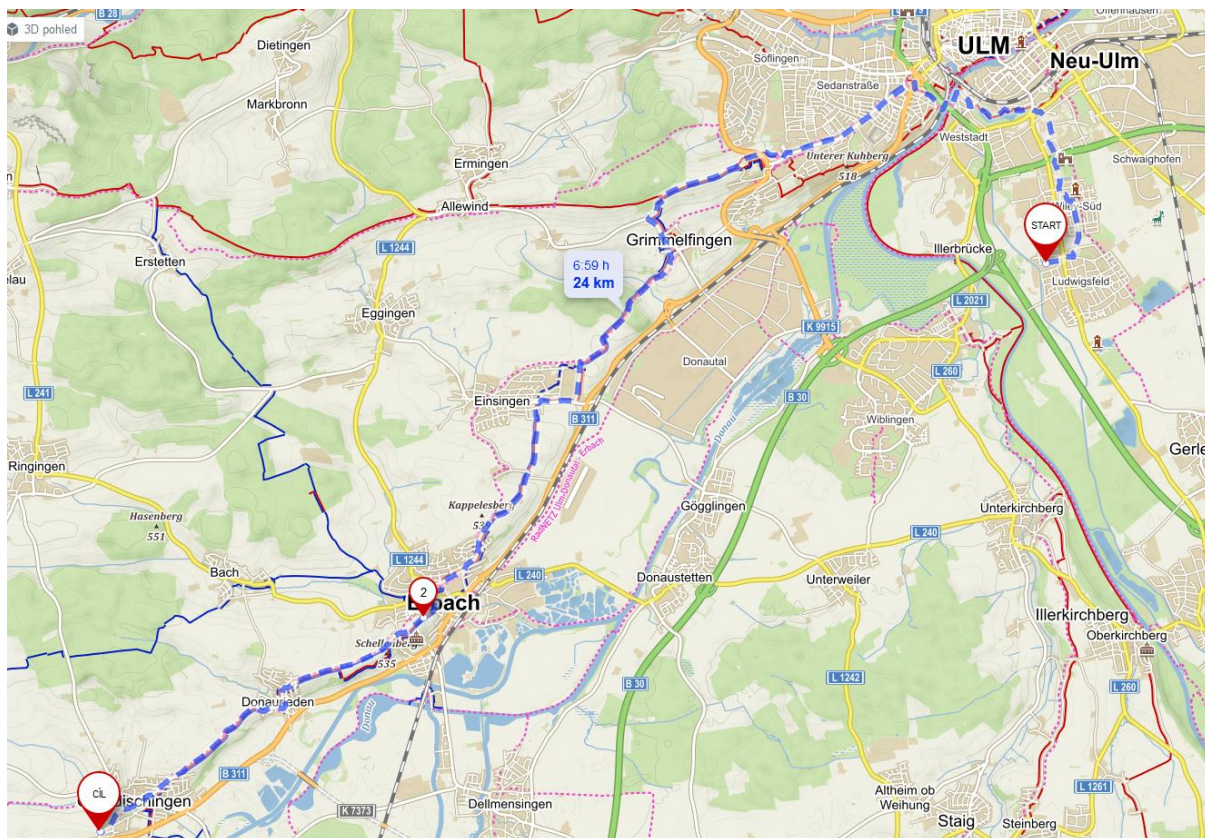
Do kaple přichází nějaký nový muž, představuje se mi jako kněz, který sem dnes přišel sloužit mši při setkání přátel a spolupracovníků poutnického domu. Koná se prý jednou měsíčně právě v pondělí po večeři od půl osmé. Znovu jsem z toho, jak všechno do sebe zapadá, úplně vedle, a tak mu říkám o zrodu písně a jestli bych ji nemohl zahrát na závěr. Souhlasí a já se začínám bát, co jsem si to spískal.

Večeřím jen společně s hospitaleros a správcem, ale pak se sem začínají trousit další lidé. Na mši v kapli je nás asi deset, promluvě nerozumím, ale ten kněz je správněj týpek. Odjíždí teď na tři měsíce do Compostely a tak tohle je prý na nějaký čas tady poslední bohoslužba. Pak mi předává slovo a já tu svou píseň nějak zaspívám. Líbí se asi proto, že je tak autentická. Správce, který z nich umí nejlíp anglicky, si ji s mým dovolením ofocuje, že ji přeloží do němčiny a dá do místní kroniky. Pak jdeme

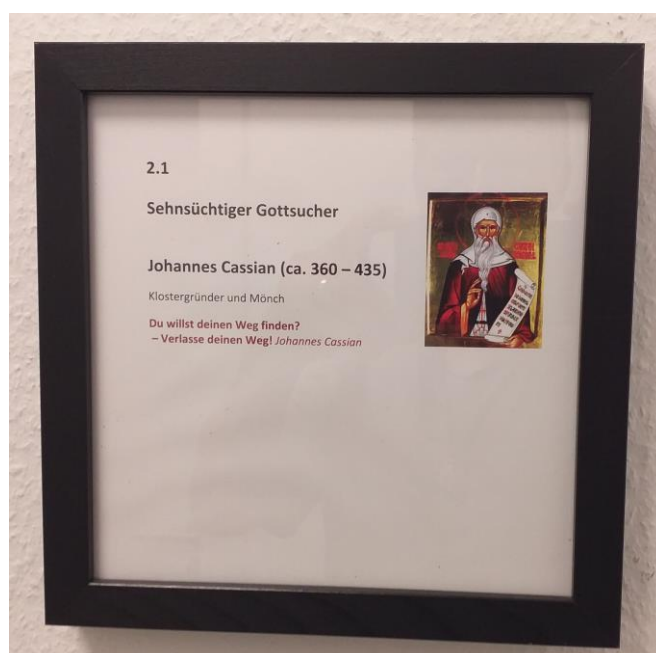
všichni do jídelny na společné drobné pohoštění. Nalévají víno Camino ze Španělska, a protože většina z nich sem přijela autem, zbývá ho na mě dost.

Loučím se, přece jen společnost spolu mluví německy a jsem v ní trochu cizorodý prvek. Mluvím ještě chvíli s tím knězem anglicky, je z Ravensburgu, ale bohužel už nebude doma, až jím budu procházet. Názorově jsme na jedné lodi, zná dobře Tomáše Halíka i Richarda Rohra, jedny z mých hlavních duchovních učitelů.

Ráno se už nevidíme, ještě za mnou na schody od společnosti vyběhá pan správce a srdečně mě objímá.

Z Ulmu do Oberdischingenu

Cítát u mého pokoje

Dům pro poutníky i se stylovou kašnou

Schützenfest (28.6. 2022, úterý)

Ráno se budím jako teď už obvykle po páté a odcházím asi v půl sedmé. V klidu se balím a dělám si snídani. Dnešní etapa do Bilberachu má něco přes třicet kilometrů a mám jisté ubytování. Opravdu zamluvené rodilou němčinou přímo od správce poutnického domu. Bylo z telefonátu vidět, že se tu všichni kolem poutníků dobře znají. V kuchyni mám od paní hospitaleros ještě pohlednici s přáním Buen Camino a sáček s nějakými klobáskami, uvařeným vajíčkem a jablkem, prý na přilepšenou. Jsou tu na mě moc hodní.

Cesta probíhá poklidně až nudně. Začíná pršet, ale nic hrozného, jen v dálce hřmí. Ve Schemmerbergu se mi nabízí cesta po cyklo (jak už jsem psal, ty jsou perfektně značené), ale volím tu pěší. Opět je, bohužel klasicky, špatně značená. Ale alespoň je úsek mezi Äpfingenem a Mettenbergem většinou lesem.

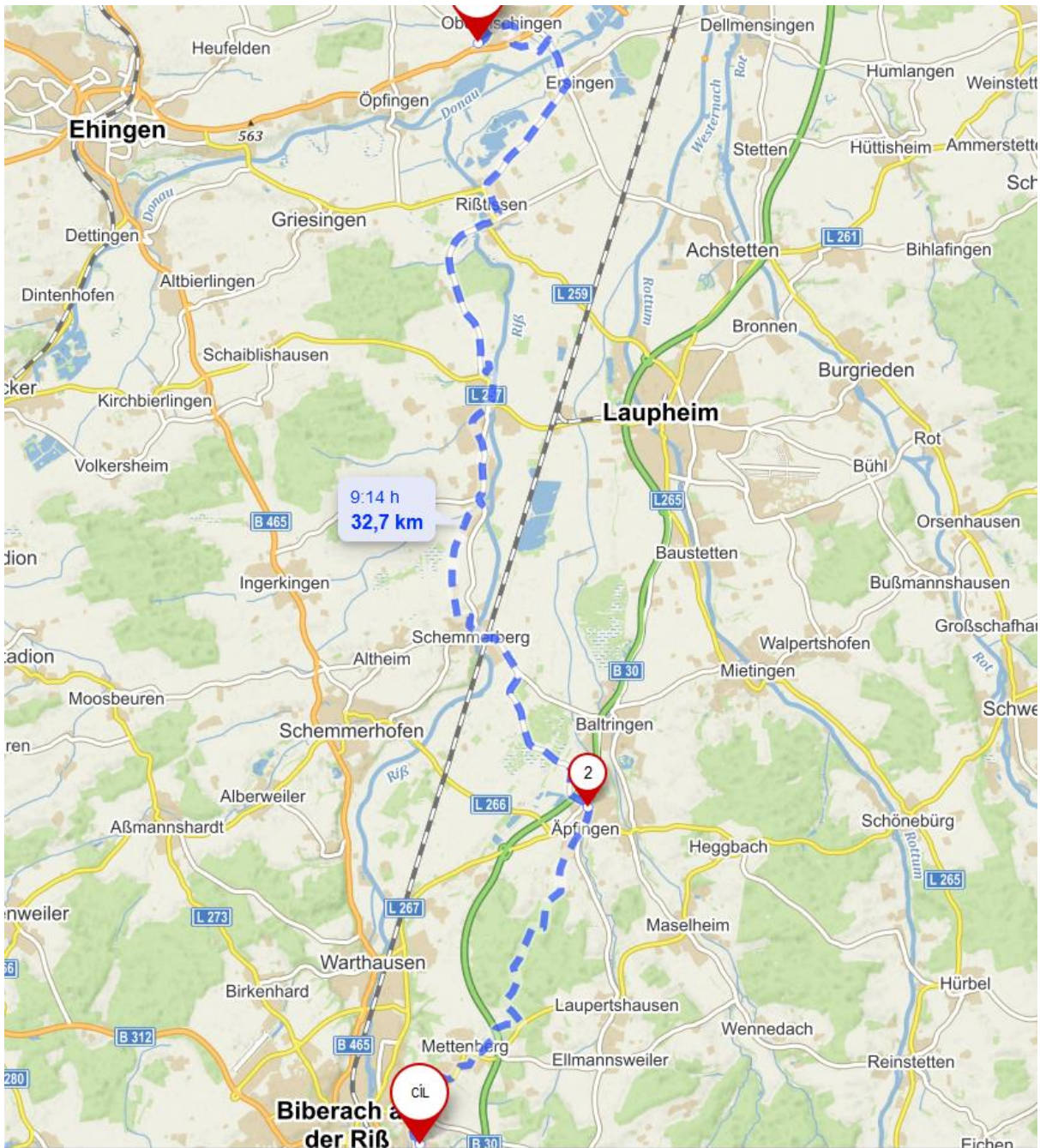
Obědvám na lavičce v lese u křížku a nikam se neženu, ale i tak do Bilberachu přicházím už před druhou. Hledám to ubytování, je dost stranou na periférii a když u nízkého domku zvoním, říkám si, že asi ještě nikdo nebude doma. Ale za chvíli se otevírají dveře a vítá mě manželský pár důchodců, ale ještě nejsou tak staří, jako ta milá paní z předvčerejška. Ukazují mi pokoj a sprchu a asi za hodinu mi pán volá na kafe s koláčem. Odjíždí někam na kole a tak si povídám jen s paní. Jde to ztuha, nakonec se ustálíme na nejlepší kombinaci pomalé němčiny z její, a pomalé angličtiny z mé strany. Paní je velký poutník, její manžel ne, ten jezdí na kole.

V šest je večere, paní upekla slaný zeleninový koláč a je k němu salát. Je vidět, jak je hrdá na svou zeleninovou zahrádku pod oknem. Mluvím i o těžkostech s ubytováním a prosím jí, jestli by mi nezavolala na to číslo do soukromí v Bad Waldsee, co ho mám na svém speciálním seznamu. Říká, že se s tou paní dobře zná a já se těším, jak to proběhne hladce. Nikdo to ale nezvedá a na druhém čísle, co na ní má, je záznamník. Namlouvá vzkaz, že by u ní rád přespal poutník a ať se ozve zpět. Dávám na sebe číslo, aby mi dali vědět, pokud by se jim ta druhá ozvala. Víc se dělat nedá.

Ještě chvíli se snažíme o konverzaci, pán se mi snaží vysvětlit, co je to Schützenfest, jakýsi folklorní festival konaný jen tady v Bilberachu, a že se na něj už všichni těší a připravují. Domlouváme se ještě na snídani v půl sedmé, platím jejich pevnou cenu 20 euro a odcházím do pokoje. Zalézám pod peřinu, je tu docela zima.

Krásně pestrý příkop u cesty

Z Oberdisingenu do Bilberachu

Změna plánu (29.6. 2022, středa)

Vstávám v půl šesté a podle dohody přicházím na snídani už sbalený. V sedm mě prý vezmou autem zpátky do města, jedou nakupovat na trh a já nebudu muset šlapat po silnici do centra zpět z předměstí. Centrum je hezké, už je na ten Schützenfest vyzdobené pestrými vlajkami, a já z něj pak pokračuju dál směrem na jih.

Míjím odbočku na Steinhausen, nedává mi smysl, a pokračuju dál na Winterstettenstadt. Cestou zkusím dveře u jednoho malého kostelíka a jsou otevřené. To se u nás nestává, všechno je zabeďněné kvůli zlodějům, maximálně je mříž až v předsíni. V Německu je to tak půl na půl, ty malé bývají ale spíš zavřené, tohle je výjimka. Chvilku tam v klidu spočívám.

Před Oberessendorfem si na lavičce u lesa dávám oběd, vedle je na kůlu ze součástek z kola udělaný vtipný artefakt. Cesta pak pokračuje dál jako obvykle, jen na jednom místě v lese značení najednou končí u bagrů a celý úsek je neprůchodný. Vrcholek lesa je celý zabraný na nějakou stavbu a nedá se to nijak rozumně obejít. Zarputile tím prolézám, volají na mě, ale dělám že neslyším. Na druhé straně pod kopcem značka pokračuje, tak nevím, jak to chtějí vyřešit.

Napojuju se na cyklostezku vedle silnice, už jsem poblíž Bad Waldsee a u nějaké hospody tam paní prodává ze stánku třešně. Gestikuluje na mě, já říkám, že kupovat nechci, ale ona mi jich podává plnou hrst jen tak.

Brzy půjdu kolem ulice, kde by mělo bývalo být to ubytování. Říkám si, že tam stejně zahnu a zazvoním, ale zrovna mi zvoní mobil. Je to ta paní ze včerejška, ale dobrou zprávu nemá. Prý se jí ta druhá ozvala, ale není doma a ubytovat mě nemůže. Tak pokračuju k Infocentru, ale je teprve půl druhé a mají do dvou polední přestávku.

Vydávám se něco hledat na vlastní pěst. U kostela vidím velký farní dům a zvoním na všechny zvonky, Po chvilce přichází nějaká ochotná paní, o ničem neví, ale vede mě za kostel do "polévárny", jakési vývařovny pro chudé, kde by prý ta paní mohla o něčem vědět. Ta nemluví anglicky, ale je to pro změnu dlouho zde žijící ruska, takže se domlouváme slovensky. Navrhuje mi asi hodinu cesty vzdálený klášter, tam prý ubytovávají a je to jisté. Přece jen jí prosím, zda by to ověřila a po chvíli přichází s tím, že ne, že jsou plní ukrajinců. To chápu a vracím se do Infocentra. Už mají otevřeno a je tam opět hezká, ale tentokrát i chytrá a schopná slečna, která mi plynou angličtinou doporučuje ubytování kousek za rohem. Je prý to bar, ale mají tam pro nenáročné přespání i pár pokojů.

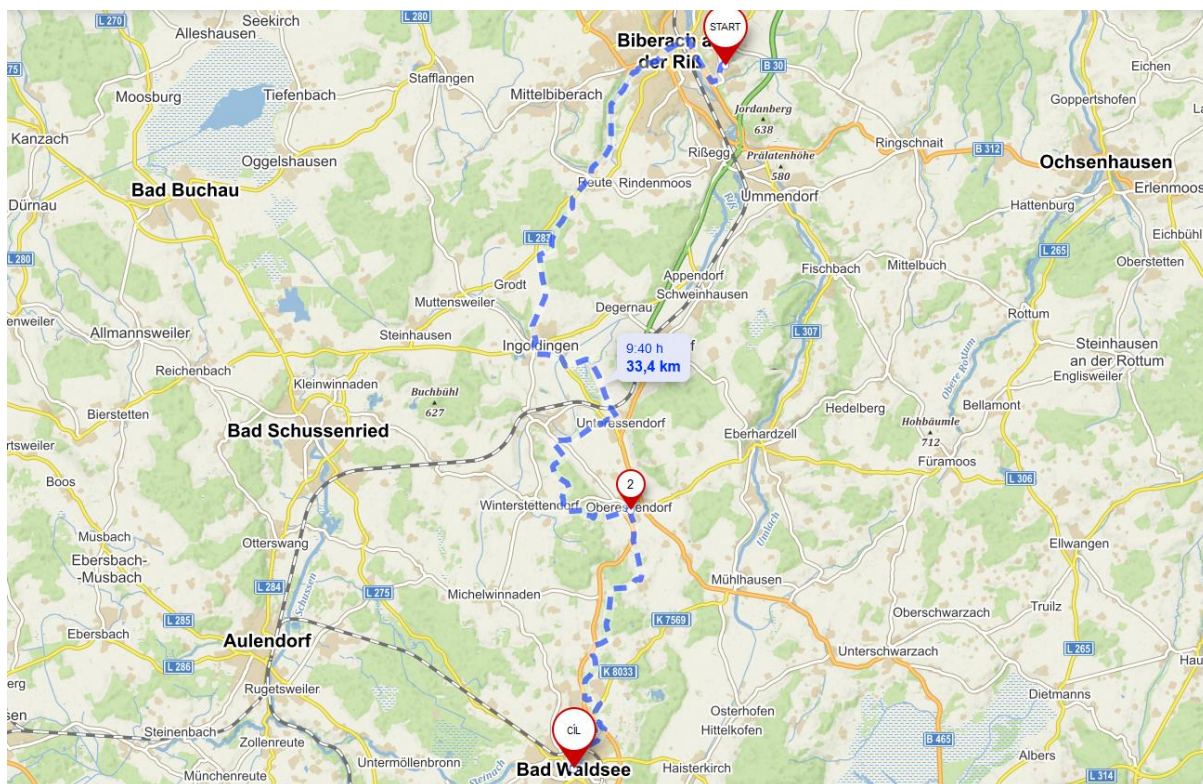
Odcházím k baru "Beim Josl", ale mají zavřeno a cedulku, že otevírají po čtvrté hodině. Jdu ještě jednou zpět a prosím, jestli by nešlo nějak to ověřit, případně potvrdit rezervaci, že teď mají zavřeno a telefon s číslem na dveřích nikdo nezvedá. Říká, že má ještě i další číslo, volá tam a pak mi konečně potvrzuje, že ubytování bude. Jen že se právě dnes majitelé vrací z dovolené a ať mám tedy trpělivost. Konečně zase pro změnu klika, o den dřív bych měl smůlu.

Nechávám si v Infocentru batoh, jdu si prohlédnout moc hezké městečko, nakupuju si další eintopf v konzervě k večeři a popíjím pivo na lavičce v parku. Prostě se poflakuju až do čtyř.

Ubytování je sice za 45 euro, ale pořád je to za polovic, než jakékoli další v okolí. Jsem za něj moc rád, je hned nad tím barem "Beim Josl", odkud zní rockové hity mého mládí a jsem v něm sám, i když pokoje jsou tři. Celé to tu je v rustikálním stylu, stará prkenná podlaha a hrázděné zdi bez omítky, ale se širokou dřevěnou postelí a s pěknou moderně vybavenou koupelnou. Na nočním stolku mám minerálku a cedulku s heslem na free wifi. Nic mi nechybí.

Peru, myju se, ošetřuju puchýře, válím se v posteli a vůbec relaxuju. Zase další den, kdy to dopadlo dobře. Koukám do mapy, seznamu s ubytováním a na předpověď počasí. Vychází to tak, že bude dobré to do Kostnice dojít už jen s jedním noclehem v Brochenzellu. Volám tam na další ubytování v soukromí a paní mi ho potvrzuje.

Takže pokud to vyjde, budu v Kostnici už v pátek. Čekat v ní až do středy, nemít pět dní co dělat a platit za noclehy je blbost. Využívám dobrého připojení k internetu a měním si jízdenku na Flixbus už na neděli po poledni. To stihnu i kdybych do Kostnice dorazil až v sobotu, nebudu v ní sice na výročí, ale takhle to prostě je.

Z Bilberachu do Bad Waldsee

Náměstí v Bilberachu se siluetou „mého“ osla (viz. druhý díl deníku)

Kolo, co se něm neprojedeš

Jako dny poutníka, hlavou nebo prdelí, střídavě, ale nepravidelně

Centrum Bad Waldsee

Pohled z okna u „Beim Josl“

Přes Ravensburg a bolest (30.6. 2022, čtvrtek)

Ráno snídám jen vodu a sušenky, kuchyňka tu není. Odcházím lehce po šesté a cesta je jako obvykle, jen mi to s vidinou dlouhého pochodu vůbec neutíká. Procházím asi dvě hodiny smíšeným lesem po slušné šterkové cestě, ale je opravdu zase plný hovad, které mě nemilosrdně bodají a ženou vpřed. Zastavit se nejde. Před Weingartenem konečně les i hovada končí, ale zase to pěkně praží.

V parčíku poblíž ohromné barokní baziliky sv. Martina na lavičce obědvám, i když není ještě asi jedenáct. S představou další porce hovad vzdávám cestu do Ravensburgu přes les a raději jdu rozpalenými ulicemi. Weingarten a Ravensburg se svými předměstími prakticky dotýkají.

Procházím úpravným centrem a zastavuju se ve velkém Kauflandu. Kupuju pro změnu malou Colu na doplnění cukru, novou dávku chleba a tentokrát klobásu podobnou chorizu. A taky rybičky v hořčicové omáčce, které hned s tou Colou společně zhltnu. Nějak moc mi zalezou mezi dva zadní zuby a děsně mně podráždí dásně. Zbytek cesty je to o tom. Jak trochu zrychlím nebo přijde kopeček, tak mi začne u toho zubu tepat krev a bolí to jak čert. Poutník nikdy neví, jaká bolest ho může zčista jasně doběhnout. Zároveň se zatahuje na pořádný déšť, a tak bych se neměl moc courat.

Přicházím do Brochenzellu, když začíná mírně pršet, ale stíhám ještě najít to ubytování. U dveří mě vítá cedulka, ať počkám na zahradě. Naštěstí je tam přístřešek se stolkem a židlemi a s připravenou minerálkou pro žíznavého poutníka. Čekám asi hodinu, začínám usínat a vtom přichází paní domácí. Anglicky neumí, ale nijak se s tím nepáře. Říká si o 25 euro, vede mě do patra, které mám celé pro sebe i s kuchyní a nechává mě svému osudu.

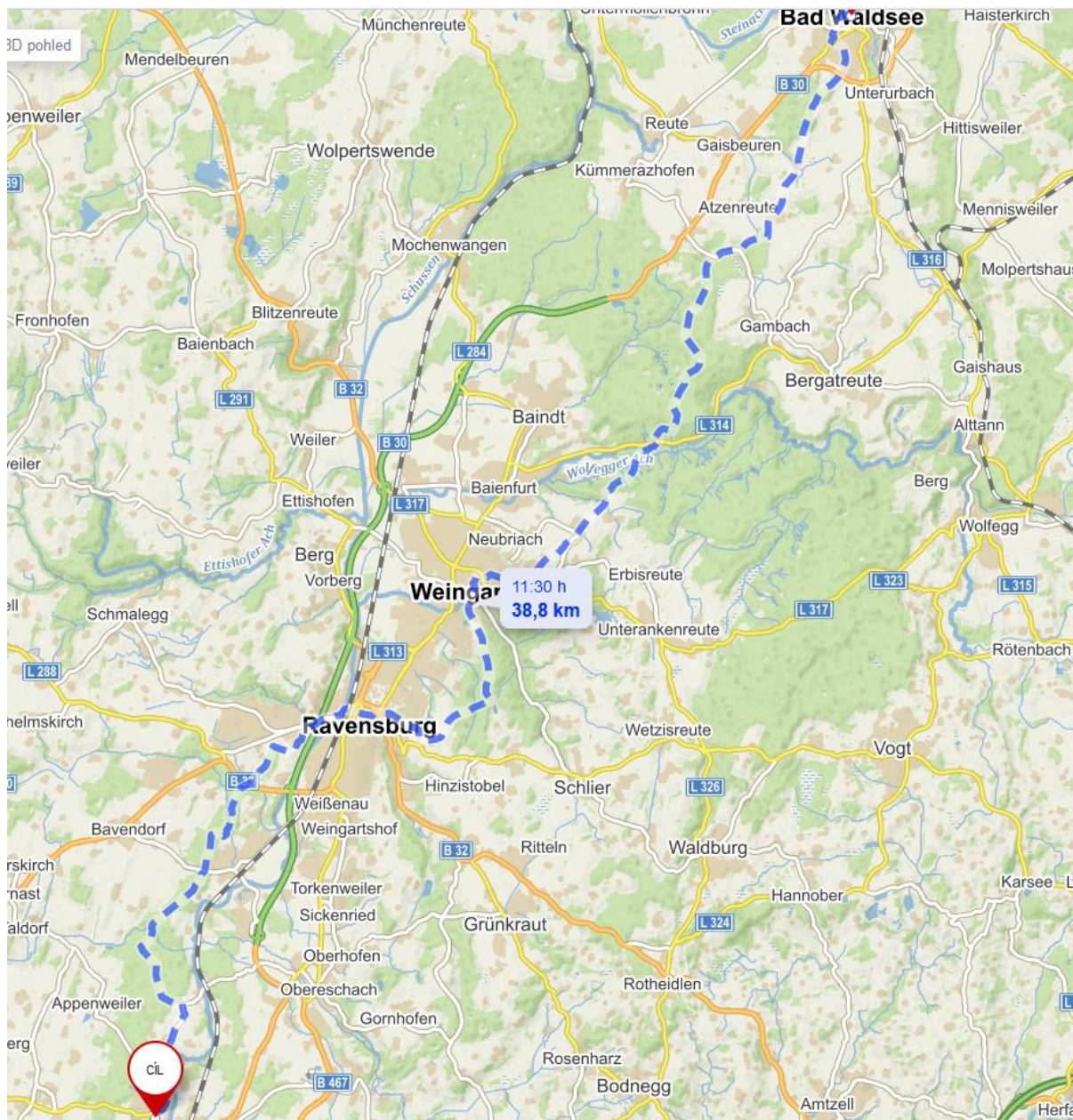
Po obvyklé proceduře sprchování, praní a ošetřování nohou se vydávám do blízkého obchodního centra, kde je Lidl a naštěstí také velká drogerie. Tam nacházím i tubičku s koncentrátem na ošetření mých bolavých dásní, je to spíš speciální pasta na zuby, ale kupuju ji, patlám na dásně a docela to pomáhá. V Lidlu kupuju další eintopf v konzervě, tentokrát s hrachem, a můžu si ho v kuchyňce i ohřát. Ostatně proč ne, jsem v celém patře sám.

Snažím se domluvit ubytování v Kostnici, ale v Jugendherberge mi to neberou. Pán, co ho mám napsaného na seznamu s privátním ubytováním pro poutníky, je sice velmi ochotný a mluví perfektně anglicky, ale nabízí jen, že se v případě nouze můžu ozvat až v sobotu večer, do té doby ale nebude doma. A že v hostelu bývá plno a ať to případně zkusím v Infocentru na nádraží, že prý tam snad mají nějaké typy na další priváty.

No tak to jsem rád, že jsem si pobyt v Kostnici alespoň zkrátil. Při nejhorším to z pátku na sobotu překlepu i na tom nádraží, i když má podle předpovědi zítra celý den hodně pršet a má se prudce ochladit. Uvidím.

Do centra Ravensburgu

Z Bad Waldsee přes Ravensburg do Brochenzelli

Ani ve snu (1.7. 2022, pátek)

Budím se téměř za tmy už v půl páté a chystám si snídani, jako obvykle čaj a sušenky. V noc lilo jako z konve, ale teď před šestou vycházím jen do slaboučkého mrholení. Pláštěnku mám v pohotovostní poloze a návleky už na nohou. Za chvíli si pláštěnku oblékám a dělám dobře, prší stále víc, přímo leje. Za půl hodiny mám boty úplně promáčené, při každém kroku se na nich dělají bublinky, jak nohou vytlačím trochu vzduchu. Mlask, mlask. Teplota klesla prudce na deset stupňů a ruce mám lehce promodralé a rozmáčené, jak v nich svírám hůlky. Musím se spoléhat na značení, protože mám ruce tak zkřehlé, že otevření mobilu je akce na dost dlouho. A zjišťuju, že i k otevření zipu na poklopci mi chybí cit v prstech.

Když už jsem dostatečně mokrý a prokřehlý, liják se změní na vytrvalý, udržovací déšť. Říkám si, že jsem udělal chybu a měl v pátek počkat a zůstat u té paní ještě jednu noc, zítra už má být zase hezky a v tomhle stavu přespávat na nádraží může být o zdraví.

Cesta vede naštěstí téměř výhradně po asfaltu, nevím, jak bych vypadal ještě v blátě. Ještě že mi přestal bolet aspoň ten zub. Z Markdorfu to беру dál po cyklostezkách, abych nemusel na polňačky a lesem. Těším se v tom mokru a zimě, až konečně dorazím do Meersburgu na trajekt přes Bodamské jezero do Kostnice, to už budu prakticky v cíli.

Meersburg je hezké přístavní letoviště, ale nemám chuť ani šanci fotit. Jdu k molu, kde právě zavřeli přístup a odplouvají. To si ještě myslím, že pokračuje moje smůla.

Trajekty tu ale odplouvají každou půlhodinu, a tak za chvíli připlouvá další a já nastupuju, skoro sám. Za chvíli přichází ještě jedna paní a pak starší manželský pár. Dávám se s nimi do řeči, že jsem poutník z Prahy, že tady končím, ale že mám problém s ubytováním. Trochu zoufale nadhazuju, jestli by se nenašlo místo i u nich. Pán, co mluví slušně anglicky, mě přerušuje s tím, že mi to už sami chtěli nabídnout. A ať jdu rovnou s nimi. Že už mají děti z hnízda a po nich volné pokoje a že mohou zůstat klidně až do neděle, než pojedou domů. Rázem je mi do zpěvu.

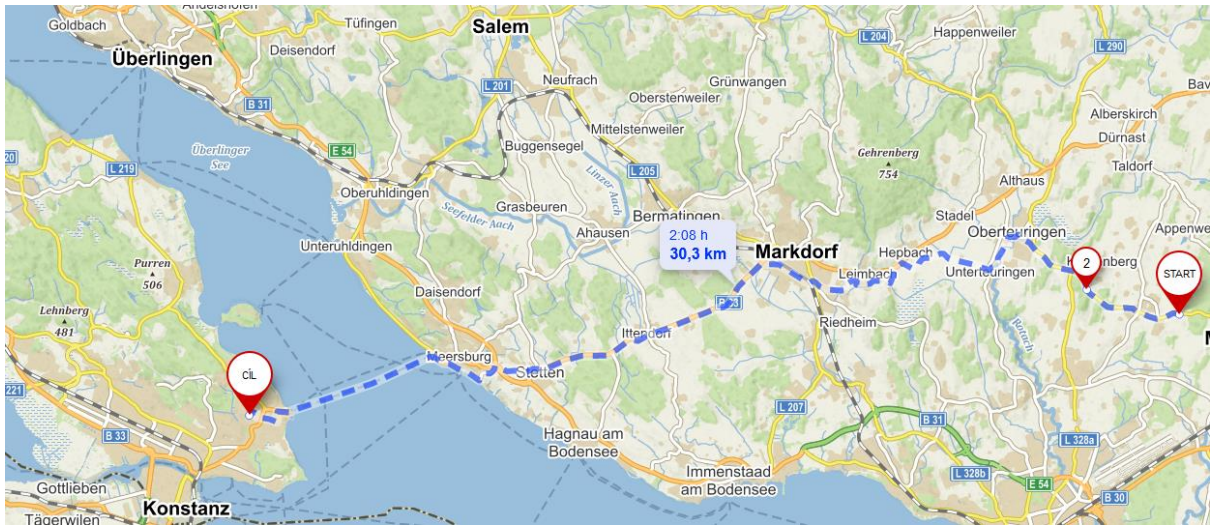
No a ještě že jsem nechytil ten předchozí trajekt. A ještě že jsem se vydal do toho deště. Všechno je nakonec na svém místě.

Mají hezký dům, suším se a zvou mě na čaj a pak i na večeři. Mají zbytky od včerejška, paní je vegetariánka, ale i ten zeleninový koláč je moc prima. Povídáme si hlavně s Wolfgangem, paní Monika rozumí tak z poloviny. Oba už jsou v důchodu, on dělal dlouhé roky v Amnesty International a pomáhal chartistům v Československu. Má v Čechách z té doby i kamaráda a má od Havla podepsané Dopisy Olze. A jak se ukazuje, je pořád velmi aktivní. Vede mě se podívat do nedaleké opravdu krásné loretánské kaple, měli tam před lety svatbu a zpíváme tam spolu dvojhlasně dvě písně z Taize.

Vracíme se zpět, v lékárně mi kupuje něco na ty dásně a pak se odpojuju do samoobsluhy. Kupuju víno a nějaké sýry, když je paní vegetariánka (veganka ne), a taky kytku.

Po večeři mi nabízí, ať s nimi jedu do centra na noc místních amatérských pěveckých sborů, letos jich bude čtrnáct, jsou na to tady pyšní a vystoupení na sedmi různých místech v Kostnici se koná jednou ročně právě dnes. A dnes je to prvně po třech letech, kvůli koronaviru to nešlo. Prý si nebyli jistí, jestli půjdou, ale když jsem u nich, tak je to jasné. Že už jsou sice vstupenky vyprodané, ale že to nějak zařídí. A opravdu, nějaký známý sbormistr mu na jednom z míst vstupenky dává. Vidím, že se s Wolfgangem zdraví skoro každý druhý v Kostnici a dělám si z toho legraci.

Noc sborů končí společným vystoupením před půlnocí v katedrále, v Kostnickém Münsteru. Vracíme se domů, sedíme asi do jedné ještě u vína a když jdu spát, vůbec nechápu, jak se mohl ten den takhle vybarvit. Ani ve snu ...

Z Brochenzellu do Kostnice

Noví přátelé

Loretánská kaple uvnitř

a zvenku

Noc sborů zvenku

a uvnitř

Pokoj (2.7. 2022, sobota)

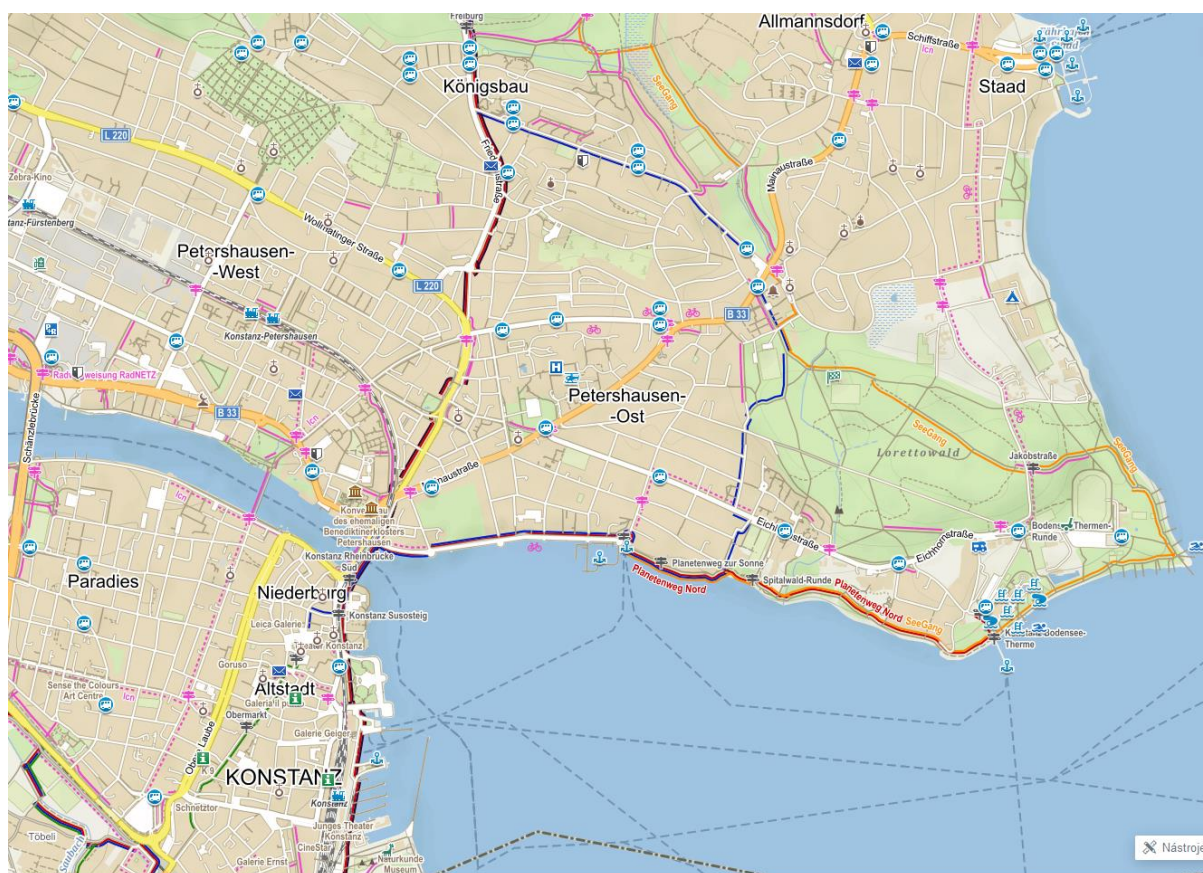
Ráno se budím v půl osmé a a v osm jdu snídat. Nic nebalím, nic neřeším. Za chvíli přicházejí i domácí a snídáme spolu. Pak v klidu před desátou беру do igelitky ručník a jdu podél břehu Bodamského jezera do města. Cestou se na travnaté pláži na výběžku do jezera asi dvě hodiny povaluju a koupu. Kolem poletují na slunci vzducholodě. Ne, to není pohoda, to je pokoj. Někdo ho dosáhne po hodině meditace, já osel musel putovat devatenáct dní. Ale je to tady.

Pak se procházím městem. Zajdu do Husova domu, tentokrát je tu příjemnější paní než ta před dvěma lety, vítají mě tam jako hrdinu, protože poutníka co přišel z Prahy tu už dlouho neměli. Mluvíme česky a říkám, že je jen škoda, že nestihnu předpokládané uctění Husova upálení ve středu, že jsem si přesunul autobus už na zítra po poledni. Paní s úsměvem říká, že o nic nepřijdu, že tu akci mají zítra u Husova kamene od jedenácti, tak mi to přesně vyjde a ještě se uvidíme.

Jdu zpět kolem koncilového domu a sochy kurtizány v parku, symbolizující zdařile trapnost boje o moc mezi císařem a papežem. Na jedné dlani jí sedí směšně malý nahý papež, na druhé stejně tak směšný nahý císař. Dávám si u ní zmrzlinu a nikam nepospíchám.

Na cestě zpět si kupuju studené pivo a vařím si v kuchyni zbytky čínských polévek a kafe. Relaxuju a asi jsem na pokoji i trochu usnul. Vidím, že je půl sedmé večer a jdu umýt ten hrnek. Potkávám se v kuchyni s Wolfgangem a on mě zve na společnou večeři do restaurace s výhledem na jezero. Nemá cenu odporovat a vlastně ani nechci.

Paní Monika jede na kole, my jdeme asi dvacet minut pěšky. Dávám si pstruha a dvě piva, je tady malý pivovar. Ještě domlouváme zítřek, Wolfgang říká, že v kostele sv. Štefana vedle Münsteru je mše v deset a že tam také půjde. Já pěšky a on dorazí na kole.

Kostnice

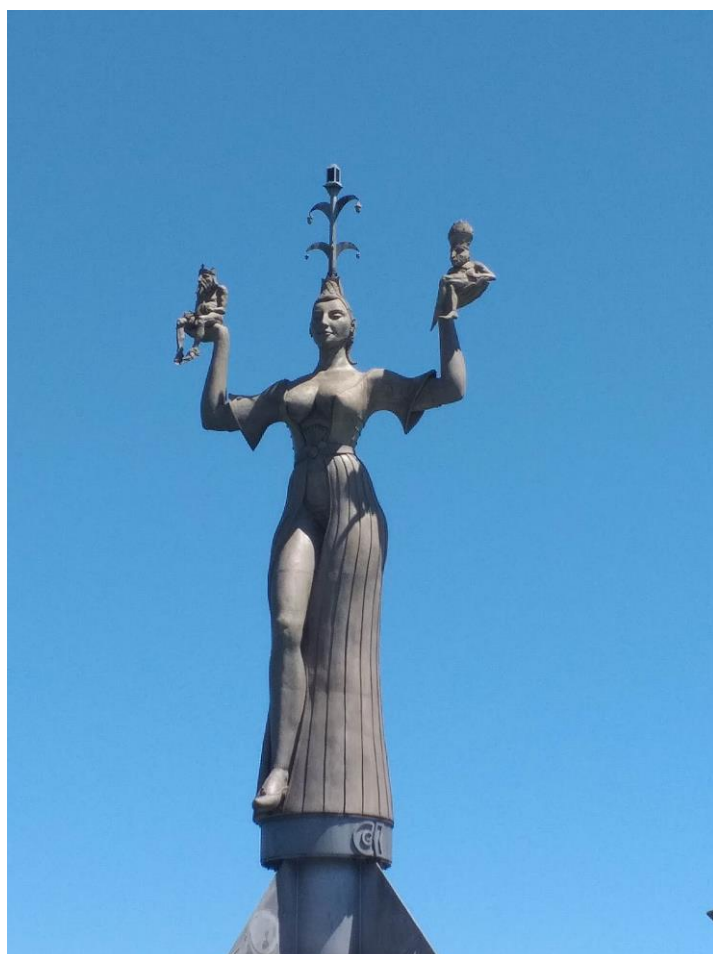
Poutníkův pokoj

Hrabě Zeppelin se v Kostnici narodil

Dům, kde probíhal koncil

A takhle jsou jeho hlavní aktéři vidění současným uměním

Pat a Mat (3.7. 2022, neděle)

Ráno jsme domluveni na snídani v osm, jsem už dávno vzhůru a sbalený. Před devátou se loučím s paní a odcházím do centra ke sv. Štefanovi na tu mši v deset. Jsem tam v předstihu a jsou tam i další lidi, něco nacvičují, ale pak postupně odcházejí. Nechápu a jedna paní mi vysvětluje, že sice normálně je tu mše v deset, ale dnes je to jinak a bude v jedenáct v Loretě. Tedy tam, odkud jsem přišel. Za chvíli přijíždí i uříčený Wolfgang na kole, říkám mu, že ať si ho ani nezamyká, že se jen zbytečně projel. Loučíme se a já si sedám na půl hodiny do prázdného kostela. Probírám znovu všechny, na které jsem cestou myslel. Rozhlížím se, jestli jsem v kostele opravdu sám, a pak jen nahlas několikrát říkám: „Děkuju.“

Volným krokem procházím městem k Husovu kameni a už mě tam vítá nějaká paní v kostýmu měšťanky, co u ní Hus bydlel, než ho zavřeli. Aspoň tak mi to vysvětluje. Raduje se, že jsem dorazil pěšky až z Prahy, hned si mě fotí do kroniky a ukazuje mi v ní, kam mám připsat pár slov. Tak mám už teď v Kostnici v Husovské kronice svoje místo. Akce je to malá, Kostnické obyvatele vcelku právem nezajímá, a tak se schází jen několik místních nadšenců, něco málo Čechů, pár pozvaných řečníků a kapela dětí z místní lidušky, ale i tak je fajn, že jsem tu mohl být.

Přecházím na nádraží a čekám na Flixbus, nastupuju a předpokládám už jen nudnou cestu do Prahy. Ale to se pletu. Dostanu vzácnou příležitost pozorovat živého Pata a Mata při práci, tedy tentokrát při řízení autobusu.

Než si stačím pochutnat na zbylých zelňácích, co jsem si na cestu ještě doma upekl a pro případ krajní nouze ušetřil až do teď, vjedou naši čeští řidiči s autobusem místo na sever na trajekt na jih do Švýcarska. Přejedou hranici někde mimo hraniční přechod nějakou uličkou, dostanou se do jednosměrek a končí bezradně někde u zdi. Za chvíli k nám přibíhá zmatelná celní a pohraniční švýcarská stráž a oni jim plynou česťinou sdělují, že jim blbne navigace. Když to vidí a slyší nějaká paní, co umí německy, chopí se iniciativy, vysvětlí situaci celníkům a dojedná, že nás za sebou autem vyvezou k nejbližšímu hraničnímu přechodu zpátky.

Naši řidiči, jejichž jedinou (alespoň v to doufám) kvalifikací je řidičské oprávnění na autobus, se pak snaží dostat na zastávku před trajektem, aby nabrali další lidi. Vypadá to, že je nezlobí ani tak navigace, jako spíš jejich vlastní šedá kůra mozková, protože když už k té zastávce dorazíme, je u ní velká žlutá cedule se šipkou doprava a symbolem trajektu. A oni se nahlas dohadují, jestli mají jet doleva nebo doprava. Už to nevydržím a říkám, že jestli jedeme trajektem, tak jedeme doprava. A oni hned, že jestli to tu znám, tak abych je navigoval. Říkám, že neznám, ale že vidím tu ceduli, u které stojíme. A oni jakou že ceduli.

Jejich vzájemná komunikace se každou chvílí odehrává stylem vole jed' doleva, ne doprava, ne, asi rovně. Používají i další slova, úplně do Večerníčku nevhodná. Myslím si, že zlatým hřebem je jejich odbočení z dálnice, pokračování asi deset kilometrů podél ní po okresce s vyznačením, že je vhodná pro cyklisty a traktory, a na dalším nájezdu návrat na dálnici, aniž by je to nějak rozhodilo. Ale to se pletu. Zlatým hřebem je zablokování dopravy u nádraží v Regensburgu, protože si špatně najeli a nemohli dopředu ani zpátky.

Nakonec dojíždíme do Prahy díky malému provozu jen s malým zpožděním.

A je to!

Klobouk proti úpalu je pro Čecha v Kostnici důležitý, tady ho smekám.

Tak to je Pat

A to je Mat

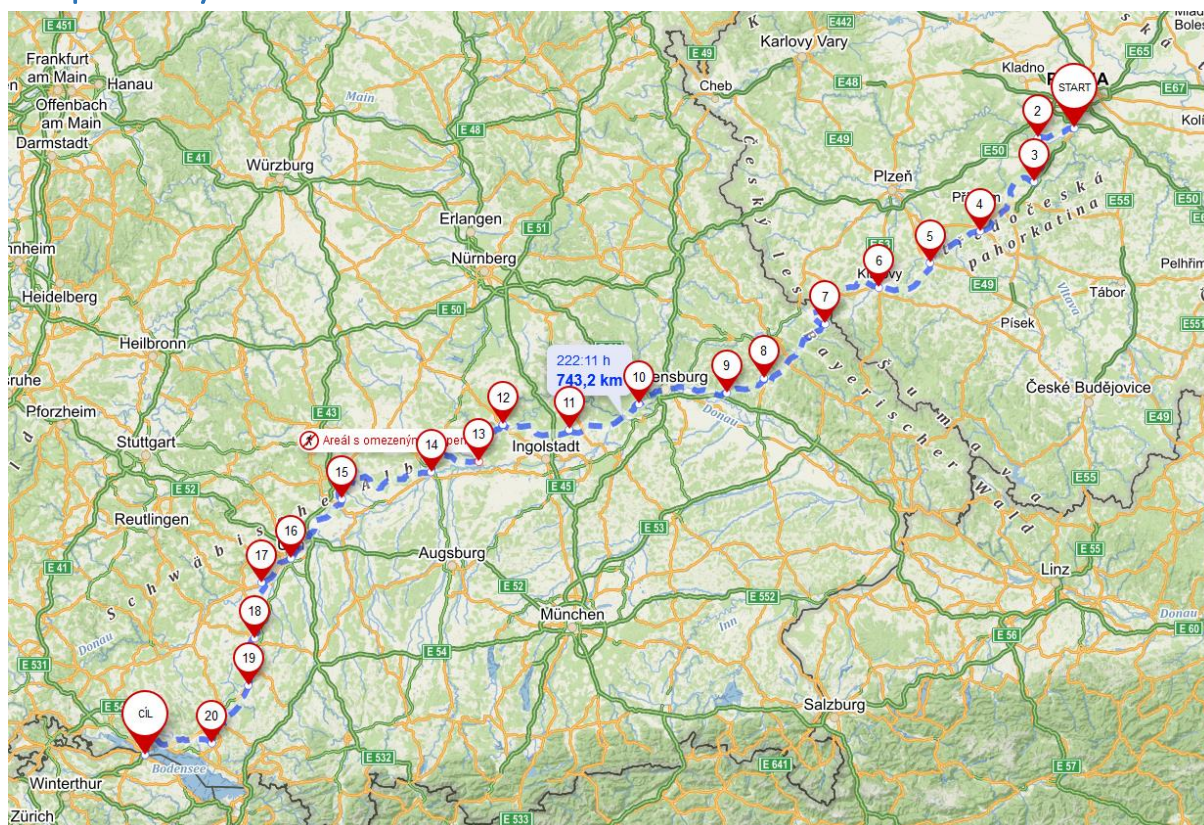
Závěrem

Tahle cesta nebyla o kilometrech, strádání, těžkém terénu ani o zvláštních přírodních scenériích. Nebyla ani o setkáních s jinými poutníky. Byla o přátelství a důvěře mezi lidmi vůbec. Začalo to přespáním u dvou kamarádů na samotném začátku, ale pokračovalo to farářem Gallmeirem ze Stallwangu, penzionem Geier, Christinou a Franzem ve Viehhausenu, přijetím v semináři v Eichstattu, důvěrou v penzionu Herrenhof v Rennertshofenu, pozváním na hostinu a noclehem v Giengenu, úžasnou starou paní v Ulmu, milým přijetím celým osazenstvem domu pro poutníky v Oberdischingenu a vyvrcholilo to u Moniky a Wolfganga v Kostnici.

Dokončil jsem jednu Cestu a na té osobní snad také kousek popošel. Vzpomínám na stejnojmennou píseň Karla Kryla.

Děkuji.

Soupis cesty

Start	Praha-Zbraslav	nocleh	datum	km
2	za Karlštejnem	venku pod památným stromem	12.6.	21
3	Dobříš	u kamaráda	13.6.	22
4	Rožmitál	u kamaráda	14.6.	41
5	Nepomuk	v soukromí - Plzeňská 12, 200 Kč	15.6.	39
6	Bezděkov u Klatov	penzion u Kuličků, 425 Kč se snídaní	16.6.	41
7	Neukirchen b.h.Blut	poutní dům, 27 Eur	17.6.	39
8	Stallwang	farní dům mládeže, - 15 Eur!	18.6.	47
9	Wörth a. d. Donau(r)	Gasthof Geier, zdarma	19.6.	28
10	Viehhausen	v soukromí - Christine & Franz Weber, zdarma	20.6.	41
11	Bettbrunn	venku pod kalvárií	21.6.	45
12	Eichstätt	biskupský seminář sv. Wilibalda, zdarma	22.6.	35
13	Rennertshofen	penzion Herrenhof, 35 Eur	23.6.	28
14	Donauwörth	hospoda "Buena Vista", 40 Eur	24.6.	30
15	Giengen	farní dům mládeže, zdarma	25.6.	50
16	Ulm (New Ulm)	v soukromí, Margret Zender, zdarma (10 Eur donativo)	26.6.	55
17	Oberdisingen	dům pro poutníky, Cursillo-Haus St. Jakobus, 37 Eur s večeří	27.6.	24
18	Bilberach an der Riss	v soukromí, Renate&Karl Maucher, 20 Eur	28.6.	33
19	Bad Waldsee	bar "Beim Josl", 45 Eur	29.6.	33
20	Brochenzell	v soukromí, fr. Zeilmeier, 25 Eur	30.6.	39
Cíl	Konstanz - Allmannsdorf	v soukromí - Wolfgang&Monika Bruckner, zdarma oba dny	1.7.	32
Cíl	Konstanz - centrum		2.7.	20

Shrnutí celé pouti z Prahy do Santiaga de Compostela

Etapa	od	do	dny na cestě	cca km
Toulouse - Santiago de Compostela	29.5. 2017	28.6. 2017	28	1160
Kostnice - Toulouse	1.8. 2020	30.8. 2020	28	1240
Praha - Kostnice	12.6. 2022	3.7. 2022	20	750
Celkem			76	3150

<https://mapy.cz/s/ponerasave>